ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

z 12. septembra 2007 *

Vo veci T-60/05,

Union française de l'express (UFEX), so sídlom v Roissy-en-France (Francúzsko),

DHL Express (Francúzsko) SAS, predtým DHL International SA, so sídlom v Roissy-en-France,

Federal express international (France) SNC, so sídlom v Gennevilliers (Francúzsko),

CRIE SA, so sídlom v Asnières (Francúzsko),

v zastúpení: É. Morgan de Rivery a J. Derenne, advokáti,

žalobcovia,

* Jazyk konania: francúzština.

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: pôvodne A. Bouquet a O. Beynet, neskôr A. Bouquet a V. Di Bucci, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Chronopost SA, so sídlom v Issy-les-Moulineaux (Francúzsko), v zastúpení: D. Berlin, advokát,

a

La Poste, so sídlom v Paríži (Francúzsko), v zastúpení: H. Lehman, advokát,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je zrušenie rozhodnutia Komisie SG-Greffe (2004) D/205294 z 19. novembra 2004, ktorým sa zamieta sťažnosť podaná žalobcami proti francúzskej pošte a francúzskej vláde, ktorá sa týka francúzskeho trhu medzinárodnej rýchlej poštovej prepravy,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (druhá komora),

v zložení: predseda komory J. Pirrung, sudcovia N. J. Forwood a I. Pelikánová,

tajomník: K. Pocheć, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 26. apríla 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1. *Účastníci konania*

1 Žalobcovia sú adresátmi rozhodnutia Komisie z 19. novembra 2004, ktorým sa zamieta ich sťažnosť týkajúca sa francúzskeho trhu medzinárodnej rýchlej poštovej prepravy.

2 Union française de l'express (ďalej len „UFEX“), nazývaná do roku 1997 Syndicat français de l'express international (ďalej len „SFEI“), je profesijným záujmovým združením podľa francúzskeho práva združujúcim takmer všetky spoločnosti ponúkajúce služby expresnej pošty vrátane ostatných troch žalobcov.

3 Francúzska pošta (ďalej len „La Poste“) koncom roku 1985 a začiatkom roku 1986 zverila správu svojej služby expresnej pošty, dovtedy prevádzkovanej pod názvom Postadex, spoločnosti Société française de messagerie internationale (ďalej len „SFMI“). Základné imanie tejto spoločnosti bolo rozdelené medzi Sofipost (66 %), finančná spoločnosť v 100 % vlastníctve La Poste, a TAT Express (34 %), dcérska spoločnosť leteckej spoločnosti Transport aérien transrégional.

4 V roku 1992 sa štruktúra činnosti expresnej pošty realizovanej SFMI zmenila. Sofipost a Transport aérien transrégional vytvorili novú spoločnosť, Chronopost SA, v ktorej prvá vlastnila 66 % a druhá 34 % akcií. Chronopost prevzala zodpovednosť za vnútroštátnu činnosť SFMI, ktorá si zachovala medzinárodnú časť. Chronopost na základe mandátu spravovala činnosť medzinárodnej expresnej pošty na účet svojho mandanta. Od roku 1997 má Sofipost (od roku 2001 Geopost) 100 % kontrolu nad spoločnosťou Chronopost.

5 SFMI previedla svoje aktivity medzinárodnej expresnej pošty na spoločnosť Global Delivery Express Worldwide France, francúzsku dcérsku spoločnosť operátora Global Delivery Express Worldwide (ďalej len „GDEW“). GDEW je spoločným podnikom, ktorý zoskupuje austrálsku spoločnosť TNT, La Poste a nemeckú, kanadskú, holandskú a švédsku poštu. Túto koncentráciu povolila Komisia v rozhodnutí z 2. decembra 1991, ktorým vyhlásila koncentráciu (IV/M.102 — TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Post a Sweden Post) (Ú. v. ES C 322, s. 19, ďalej len rozhodnutie „GD NET“) za zlučiteľnú so spoločným trhom na základe nariadenia Rady (EHS) č. 4064/89 z 21. decembra 1989 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 257, 1990, s. 13; Mim. vyd. 08/001, s. 31). GDEW sa 28. júla 1994 fúziou zlúčila so spoločnosťou SFMI, ktorá teda k tomuto dátumu právne zanikla. V roku 1996 La Poste vystúpila z GDEW.

6 V tomto rozsudku je ďalej názov SFMI-Chronopost používaný na označenie dcérskej spoločnosti La Poste, ktorá je činná v odvetví medzinárodnej expresnej pošty.

2. *Sťažnosť z 21. decembra 1990*

7 V sťažnosti z 21. decembra 1990 SFEI uviedla, že francúzsky štát protiprávne podporuje SFMI-Chronopost v odvetví služby medzinárodnej expresnej pošty. V rámci neformálneho stretnutia, ktoré sa konalo medzi zástupcami SFEI a Komisie 18. marca 1991, sa vynorila otázka prípadného porušenia článku 82 ES spoločnosťou La Poste ako podnikom, článku 86 ES francúzskym štátom a článku 3 písm. g) ES, ako aj článkov 10 ES a 82 ES francúzskym štátom.

8 Vo vzťahu k článku 82 ES SFEI uviedla podrobnosti o logistickej a obchodnej pomoci, ktorú poskytla La Poste svojej dcérskej spoločnosti. Zneužitie zo strany La Poste malo spočívať v tom, že poskytla dcérskej spoločnosti svoju infraštruktúru za nezvyčajne výhodných podmienok s cieľom rozšíriť svoje dominantné postavenie, ktoré mala na trhu základných poštových služieb, na spojený trh služby medzinárodnej rýchlej poštovej prepravy. Takéto zneužitie sa malo prejavovať krížovými dotáciami v prospech spoločnosti SFMI-Chronopost.

9 Vo vzťahu k článku 86 ES na jednej strane a článku 3 písm. g) ES, ako aj článkom 10 ES a 82 ES na strane druhej SFEI tvrdila, že protiprávne konanie La Poste v oblasti pomoci svojej dcérskej spoločnosti má pôvod v sérii pokynov a usmernení pochádzajúcich od francúzskeho štátu.

3. *List Komisie z 10. marca 1992*

10 Listom z 10. marca 1992 Komisia oznámila SFEI, že neplánuje pokračovať v šetrení podľa článku 82 ES. SFEI a jej traja členovia, teda DHL International [teraz DHL Express (France) SAS, ďalej len „DHL"], Service Crie (ďalej len „CRIE") a May Courier, podali žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiu, ktoré Komisia prijala v tomto liste. Uznesením z 30. novembra 1992, SFEI a i./Komisia (T-36/92, Zb. s. II-2479), Súd prvého stupňa zamietol žalobu ako neprípustnú.

11 Rozsudkom zo 16. júna 1994, SFEI a i./Komisia (C-39/93 P, Zb. s. I-2681), Súdny dvor zrušil toto uznesenie a vrátil vec Súdu prvého stupňa. Listom zo 4. augusta 1994 Komisia zrušila sporné rozhodnutia a informovala sťažovateľov, že preskúmavanie ich sťažnosti pokračuje.

4. *Rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti z 30. decembra 1994*

12 Rozhodnutím z 30. decembra 1994 Komisia zamietla sťažnosť týkajúcu sa aspektov vzťahujúcich sa na článok 82 ES pre nedostatok záujmu Spoločenstva z dôvodu, že neexistovalo dostatok dôkazov preukazujúcich, že údajné porušenia pretrvávali. SFEI, DHL, CRIE a May Courier podali žalobu o neplatnosť, ktorú Súd prvého stupňa zamietol v rozsudku z 15. januára 1997, SFEI a i./Komisia (T-77/95, Zb. s. II-1).

13 Súdny dvor na základe odvolania zrušil tento rozsudok a vrátil vec Súdu prvého stupňa (rozsudok zo 4. marca 1999, UFEX a i./Komisia, C-119/97 P, Zb. s. I-1341).

14 Po vrátení veci Súdnym dvorom Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie o zamietnutí žaloby (rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. mája 2000, UFEX a i./Komisia, T-77/95, Zb. s. II-2167). V nadväznosti na tento rozsudok začala Komisia opätovne sťažnosť skúmať.

5. *Vnútroštátne konania*

15 Súbežne s konaním pred Komisiou podali žalobcovia v roku 1990 a 1996 sťažnosti na Conseil de la concurrence français proti La Poste, Sofipost, SFMI-Chronopost a Transport aérien transrégional, v ktorých poukazovali na zneužitie dominantného postavenia porušením francúzskych právnych predpisov o hospodárskej súťaži v rokoch od 1986 do 1996. Conseil de la concurrence français prerušil šetrenie vecí až do výsledkov prešetrenia sťažnosti Komisiou. V roku 2005 žalobcovia svoje sťažnosti vzali späť.

16 V roku 1993 SFEI a niektorí jej členovia podali na Tribunal de commerce de Paris žalobu na náhradu škody najmä proti La Poste, Sofipost, SFMI-Chronopost a GDEW France opierajúc sa o ich deliktuálnu zodpovednosť (nekalá hospodárska súťaž) v dôsledku porušenia článku 82 ES a prijatia výhod z pomoci pridelenej v rozpore s článkom 88 ods. 3 ES. V roku 1999 Tribunal de commerce zamietol žalobu v rozsahu, v akom sa týkala štátnej pomoci. Pokiaľ ide o skutočnosti spojené so zneužitím dominantného postavenia, v roku 2000 prerušil konanie až do prijatia rozhodnutia Komisie.

6. *Napadnuté rozhodnutie*

17 Rozhodnutím SG-Greffe (2004) D/205294 z 19. novembra 2004, ktorým sa zamietla sťažnosť podaná žalobcami proti La Poste a francúzskej vláde týkajúca sa francúzskeho trhu medzinárodnej rýchlej poštovej prepravy (ďalej len „napadnuté rozhodnutie"), Komisia znovu zamietla sťažnosť pre nedostatok záujmu Spoločenstva. Toto rozhodnutie sa týka jedine tých zložiek spisu, ktoré sa vzťahujú na články 82 ES, 86 ES, 3 ES a 10 ES.

18 V tomto rozhodnutí Komisia po prvé určila, že spochybňované správanie bolo ukončené (body 48 až 63 napadnutého rozhodnutia), a po druhé, že namietané správanie La Poste obmedzujúce hospodársku súťaž nevykazuje pretrvávajúce účinky (body 64 až 121 napadnutého rozhodnutia). Po tretie Komisia overila, či existoval dostatočný záujem Spoločenstva na pokračovaní v šetrení sťažnosti. Komisia uvádza, že nakoľko sa spochybňované správanie skončilo v roku 1991 a nemalo pretrvávajúce účinky na trh, nie je v rámci svojej analýzy záujmu Spoločenstva povinná preskúmať ani závažnosť údajného porušenia, ani dĺžku jeho trvania. Vysvetlila, že tvrdenia sťažovateľov v tejto súvislosti napriek tomu v snahe o riadnu správu analyzovala.

19 Komisia vyvodila záver, že záujem Spoločenstva neexistuje, a sťažnosť z tohto dôvodu zamietla.

7. *Rozhodnutie o časti sťažnosti týkajúcej sa štátnej pomoci*

20 Pokiaľ ide o časť týkajúcu sa štátnej pomoci, Komisia rozhodnutím 98/365/ES z 1. októbra 1997 o štátnej pomoci, ktorú Francúzsko pridelilo SFMI-Chronopost

(Ú. v. ES 1998, L 164, s. 37, ďalej len „rozhodnutie z roku 1997“), skonštatovala, že opatrenia uvedené v sťažnosti nepredstavovali štátnu pomoc v prospech SFMI-Chronopost.

21 Na základe žaloby o neplatnosť podanej žalobcami Súd prvého stupňa čiastočne toto rozhodnutie zrušil rozsudkom zo 14. decembra 2000, UFEX a i./Komisia (T-613/97, Zb. s. II-4055).

22 Chronopost, La Poste a Francúzska republika podali proti tomuto rozsudku odvolania. Rozsudkom z 3. júla 2003, Chronopost a i./UFEX a i. (C-83/01 P, C-93/01 P a C-94/01 P, Zb. s. I-6993), Súdny dvor zrušil rozsudok a vrátil vec Súdu prvého stupňa.

23 Rozsudkom zo 7. júna 2006, UFEX a i./Komisia (T-613/97, Zb. s. II-1531), vyhlásenom po vrátení veci Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie z roku 1997 v rozsahu, v akom v ňom Komisia skonštatovala, že ani logistická, ani obchodná pomoc poskytnutá zo strany La Poste jej dcérskej spoločnosti SFMI-Chronopost, ani prevod Postadex nepredstavujú štátnu pomoc v prospech SFMI-Chronopost. Súd prvého stupňa rozhodol, že prevod služby Postadex na SFMI-Chronopost predstavoval štátnu pomoc, keďže zo strany SFMI-Chronopost nebola La Poste poskytnutá žiadna protihodnota (bod 167 rozsudku). Súd prvého stupňa okrem iného skonštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia z roku 1997, ktoré sa obmedzilo na veľmi všeobecné vysvetlenie metódy posúdenia nákladov uplatnenej Komisiou a získaného konečného výsledku, nezodpovedá požiadavkám článku 253 ES v rozsahu, v akom sa týka poskytnutia logistickej a obchodnej pomoci (body 98 a 101 rozsudku).

24 Chronopost a La Poste podali proti tomuto rozsudku odvolania (prebiehajúce spojené veci C-341/06 P a C-342/06 P).

Konanie a návrhy účastníkov konania

25 Žalobcovia návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 2. februára 2005 podali žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

26 Vyjadreniami podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 3. júna 2005 Chronopost a La Poste požiadali o vstup do konania na podporu návrhov Komisie. Predseda druhej komory vyhovel týmto návrhom uznesením z 21. júla 2005.

27 Uznesením z 21. marca 2006 predseda druhej komory rozhodol o návrhoch na dôverné zaobchádzanie vo vzťahu k vedľajším účastníkom konania v súvislosti s niektorými informáciami uvedenými v písomných vyjadreniach a prílohách účastníkov konania.

28 Chronopost a La Poste predložili vyjadrenia vedľajšieho účastníka konania. Žalobcovia predložili pripomienky k týmto vyjadreniam v určenej lehote.

29 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (druhá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa vyzval účastníkov konania, aby písomne odpovedali na otázky. S výnimkou La Poste účastníci konania vyhoveli tejto žiadosti v určenej lehote.

30 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 26. apríla 2007. CRIE, ktorá je v likvidácii, po

pojednávaní listom z 19. júla 2007 vzala žalobu späť. CRIE treba teda vymazať zo zoznamu žalobcov, takže pojem „žalobcovia“ označuje ďalej v tomto rozsudku iba UFEX, DHL a Federal express international (France) SNC (ďalej len „FedEx“). Pojem „sťažovatelia“ však bude označovať UFEX, DHL, FedEx a CRIE.

31 Žalobcovia navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

32 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcov na náhradu trov konania.

33 Chronopost navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhovel písomným vyjadreniam Komisie, a osobitne:

— vyhlásil za neprípustnú časť žaloby týkajúcu sa spoločne článku 3 písm. g) ES a článkov 10 ES, 82 ES a 86 ES a/alebo

— zamietol žalobu žalobcov v celom rozsahu ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobcov na náhradu trov konania.

34 La Poste navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— určil, že žaloba je neprípustná jednak z dôvodu neexistencie podania formalizovanej sťažnosti na Komisiu a jednak z dôvodu porušenia základných práv La Poste zaručených článkom 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“),

— subsidiárne zamietol žalobu,

— v každom prípade zaviazal žalobcov na náhradu trov konania.

O prípustnosti

1. *Tvrdenia účastníkov konania*

35 La Poste uvádza dve námietky neprípustnosti, prvá je založená na neexistencii sťažnosti podanej spoločnosťou UFEX a druhá na porušení jej základných práv.

36 V rámci prvej námietky neprípustnosti La Poste tvrdí, že zo znenia sťažnosti z 21. decembra 1990 jasne vyplýva, že ide o sťažnosť podanú vo veci štátnej pomoci a nie sťažnosť týkajúcu sa zneužitia dominantného postavenia. Žalobcovia teda nemôžu spochybňovať zamietnutie sťažnosti, ktorá neexistuje. Podľa La Poste nemožno pripustiť, aby neformálne stretnutie, na základe ktorého došlo k výmene názorov, mohlo predstavovať sťažnosť v zmysle článku 3 nariadenia Rady č. 17 Prvé nariadenie implementujúce články [81] a [82] zmluvy (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3).

37 Druhou námietkou neprípustnosti La Poste pripomína, že podľa článku 6 EDĽP má každý právo na to, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná, a každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo byť bez meškania oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu.

38 La Poste sa považuje za obvinenú v zmysle článku 6 EDĽP, pretože Komisia šetrila zneužitie dominantného postavenia, ktoré jej bolo vytýkané. Domnieva sa, že rozsudok rušiaci rozhodnutie Komisie, ktorý viedol k opätovnému začatiu konania, predstavuje porušenie jej základných práv. La Poste nie je spôsobilá vyhľadať potrebné dôkazy na svoju obranu pochádzajúce z rokov 80 a 90.

39 Komisia spochybňuje prípustnosť žaloby, iba pokiaľ ide o jej tretí žalobný dôvod (pozri body 188 a nasl. nižšie).

40 Žalobcovia sa vo všeobecnosti domnievajú, že námietky neprípustnosti uvádzané La Poste sú neprípustné, pretože vedľajší účastník konania nemá právo vzniesť žalobné dôvody alebo námietky, ktoré nevzniesol účastník konania.

41 Pokiaľ ide o prvú námietku neprípustnosti, žalobcovia sa domnievajú, že existencia sťažnosti týkajúcej sa zneužitia dominantného postavenia nemôže byť vážne spochybnená.

42 Pokiaľ ide o druhú námietku neprípustnosti, žalobcovia tvrdia, že La Poste v skutočnosti neuvádza námietku neprípustnosti, ale vecný žalobný dôvod, ktorý nie je oprávnená uvádzať.

2. *Posúdenie Súdom prvého stupňa*

Úvodné pripomienky

43 Na úvod treba preskúmať, či námietky neprípustnosti vznesené La Poste sú prípustné.

44 Podľa článku 40 posledného odseku Štatútu Súdneho dvora, ktorý sa podľa svojho článku 53 uplatňuje na konanie na Súde prvého stupňa, návrh na vstúpenie do konania ako vedľajší účastník môže obsahovať iba návrhy podporujúce jedného z účastníkov konania. Okrem toho podľa článku 116 ods. 3 rokovacieho poriadku vedľajší účastník konania musí prijať spor v stave, v akom sa nachádza v čase jeho vstupu do konania. Podľa ustálenej judikatúry preto nie je prípustné, aby vedľajší účastník konania uvádzal námietku neprípustnosti, ktorú nevzniesol účastník konania, na ktorého podporu návrhov bol povolený jeho vstup do konania. Súd prvého stupňa nie je teda povinný skúmať dôvody uvedené v tomto smere (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia, C-313/90, Zb. s. I-1125, bod 22, a Súdu prvého stupňa z 26. januára 2005, Piau/Komisia, T-193/02, Zb. s. II-209, bod 36).

45 Vo svojich návrhoch Komisia nevzniesla námietku neprípustnosti. La Poste preto nie je oprávnená vzniesť takéto námietky neprípustnosti.

46 V zmysle článku 113 rokovacieho poriadku však Súd prvého stupňa môže kedykoľvek z vlastného podnetu preskúmať prekážky konania z dôvodu verejného záujmu vrátane tých, na ktoré sa odvolávajú vedľajší účastníci konania (rozsudky Súdu prvého stupňa z 24. októbra 1997, EISA/Komisia, T-239/94, Zb. s. II-1839, bod 26, a Piau/Komisia, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 37).

47 V prejednávanej veci námietky neprípustnosti uvádzané La Poste vyvolávajú otázky verejného záujmu, keďže sa týkajú prípustnosti žaloby (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 29. apríla 2004, Taliansko/Komisia, C-298/00 P, Zb. s. I-4087, bod 35). V prejednávanej veci ich treba preskúmať z vlastného podnetu.

O prvej námietke neprípustnosti založenej na neexistencii sťažnosti spoločnosti UFEX

48 Pokiaľ ide o prvú námietku neprípustnosti, treba zdôrazniť, že z bodu 1 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia sa domnieva, že jej bola predložená sťažnosť týkajúca sa údajného porušenia predovšetkým článku 82 ES. Za týchto okolností nie je relevantná otázka, či sťažnosť podaná 21. decembra 1990 sa už od svojho počiatku týkala údajného porušenia článku 82 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júna 1994, SFEI a i./Komisia, už citovaný v bode 11 vyššie, bod 23).

49 Tvrdenie La Poste, podľa ktorého SFEI a UFEX mali adresovať Komisii formálnu sťažnosť, nemôže byť prijaté. Sťažovatelia jasne vyjadrili svoje želanie, aby bola sťažnosť preskúmaná s ohľadom na článok 82 ES. Napríklad po tom, ako Komisia adresovala

SFEI 28. októbra 1994 list, ktorým ju informovala, že nezamýšľa vyhovieť sťažnosti, pokiaľ ide o aspekty týkajúce sa článku 82 ES, SFEI doručila Komisii svoje pripomienky listom z 28. novembra 1994, v rámci ktorých zotrvávala na svojom stanovisku v súvislosti so zneužitím dominantného postavenia (body 2 a 3 rozhodnutia o zamietnutí z 30. decembra 1994, už citovaného v bode 8 rozsudku z 25. mája 2000, UFEX a i./Komisia, už citovaný v bode 14 vyššie). Z uvedeného vyplýva, že Komisii bola riadne predložená sťažnosť založená na článku 82 ES.

O druhej námietke neprípustnosti založenej na porušení základných práv La Poste

50 Na úvod treba skonštatovať, že tento žalobný dôvod tak, ako ho predložila La Poste, v skutočnosti nepredstavuje námietku neprípustnosti, ako správne tvrdia žalobcovia. Záujem tretích osôb na nezrušení aktu z dôvodu, že by to pre nich znamenalo nevýhodu alebo stratu výhody, či dokonca porušenie ich práv, totiž nie je zahrnutý v podmienkach prípustnosti žaloby o neplatnosť, tak ako sú uvedené v článku 230 ES a v Štatúte Súdneho dvora a tiež vykladané súdnou praxou. Ak by aj taký záujem prípadne mohol byť zohľadnený pri preskúmaní veci samej, napríklad na základe zásady právnej istoty, ako taký nemôže byť uvádzaný na podporu námietky neprípustnosti.

51 V každom prípade tvrdenie La Poste, podľa ktorého rozsudok zrušujúci napadnuté rozhodnutie predstavuje ako taký porušenie jej základných práv, nemôže byť prijaté. Ako totiž vyplýva z bodu 57 nižšie, namietané porušenie by nenastalo samotným zrušujúcim rozsudkom, ale budúcim a hypotetickým konaním Komisie pri opätovnom šetrení sťažnosti. Takáto čisto špekulatívna úvaha nemôže zabrániť Súdu prvého stupňa vykonávať úlohu, ktorá mu prináleží na základe článku 220 ES, teda zabezpečiť dodržiavanie práva a konkrétne v prejednávanej veci preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia za podmienok stanovených v článku 230 ES.

52 Treba však zdôrazniť, že La Poste, odpovedajúc na otázku Súdu prvého stupňa na pojednávaní, upresnila, že táto námietka neprípustnosti sa sčasti odvolávala na neexistenciu záujmu žalobcov na konaní. Z tohto hľadiska predstavuje otázka dĺžky konania skutočne otázku prípustnosti. Ak by dĺžka konania mohla Komisii zabrániť prijať v budúcnosti rozhodnutie konštatujúce porušenie, treba sa zamyslieť nad záujmom žalobcov na zrušení napadnutého rozhodnutia.

53 Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou je prípustná len vtedy, ak táto osoba má právny záujem na zrušení napadnutého aktu. Na to, aby taký právny záujem mohol existovať, musí byť samotné zrušenie aktu spôsobilé vyvolať právne následky (pozri rozsudok Súdneho dvora z 24. júna 1986, AKZO Chemie/Komisia, 53/85, Zb. s. 1965, bod 21; rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. septembra 1995, Antillean Rice Mills a i./Komisia, T-480/93, a T-483/93, Zb. s. II-2305, bod 59 a už citovanú judikatúru, a z 20. júna 2001, Euroalliages/Komisia, T-188/99, Zb. s. II-1757, bod 26) alebo inými slovami, žaloba musí byť spôsobilá, v prípade úspešného výsledku, priniesť prospech pre toho účastníka konania, ktorý ju podal (rozsudky Súdneho dvora z 13. júla 2000, Parlament/Richard, C-174/99 P, Zb. s. I-6189, bod 33, a z 25. júla 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, bod 21; rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. septembra 2004, MCI/Komisia, T-310/00, Zb. s. II-3253, bod 44).

54 Keďže žalobcovia sú adresáti rozhodnutia zamietajúceho ich sťažnosť, ich záujem na konaní možno popierať iba za výnimočných okolností. Poprieť záujem žalobcov na konaní možno jedine v prípade, ak možno s istotou vylúčiť, že Komisia by mohla prijať rozhodnutie konštatujúce porušenie spôsobené vedľajšími účastníkmi konania.

55 Treba teda preskúmať, či je možné v tomto štádiu vylúčiť, že Komisia by mohla prijať také rozhodnutie. Predovšetkým je namieste zdôrazniť, že dodržanie primeranej lehoty pri vedení správnych konaní v oblasti politiky hospodárskej súťaže predstavuje

všeobecnú zásadu práva Spoločenstva, ktorej rešpektovanie zabezpečujú súdy Spoločenstva (rozsudok Súdneho dvora z 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisia, C-105/04 P, Zb. s. I-8725, bod 35). V tomto štádiu treba preskúmať, či neprimeraná dĺžka celého správneho konania vrátane fázy predchádzajúcej oznámeniu o výhradách je spôsobilá ovplyvniť budúcu možnosť obhajoby podnikov, ktorých sa týkalo šetrenie (pozri v tomto zmysle rozsudok Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisia, už citovaný, bod 51).

56 Na účely preukázania porušenia práva na obhajobu v dôsledku neprimeranej dĺžky fázy šetrenia musí účastník konania dokázať, že možnosť vyvrátiť výhrady Komisie je skutočne obmedzená z dôvodov vyplývajúcich zo skutočnosti, že prvá fáza správneho konania trvala neodôvodnene dlho (pozri v tomto zmysle rozsudok Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisia, už citovaný v bode 55 vyššie, bod 56).

57 V prejednávanej veci La Poste nepreukázala, že prípadné rozhodnutie konštatujúce porušenie nevyhnutne porušilo jej právo na obhajobu. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že Komisii prináleží, ak si želá prijať rozhodnutie konštatujúce porušenie, preukázať skutočnosti, ktoré toto porušenie charakterizujú. V súčasnosti nie je možné s istotou stanoviť, aké výhrady by mohla Komisia vzniesť v prípadnom oznámení o výhradách a o aké dôkazy by sa mohla oprieť. Nie je ani možné hypoteticky stanoviť, že La Poste by sa nemohla proti prípadným obvineniam brániť. Ak by malo konanie pokračovať, nie je vylúčené, že La Poste by mohla v neskoršom štádiu poukazovať na svoju nemožnosť účinne sa brániť proti konkrétnej výhrade adresovanej Komisiou alebo proti konkrétnemu dôkazu v dôsledku neprimeranej dĺžky konania. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že nepresné a abstraktné tvrdenia, akým je tvrdenie La Poste, podľa ktorého nemohla „zjavne vyhľadať potrebné dôkazy na svoju obranu pochádzajúce z 80-tych a 90-tych rokov“, nie sú spôsobilé preukázať skutočné poru-

šenie jej práva na obhajobu, ktoré musí byť preskúmané v závislosti od osobitných okolností každého prípadu (pozri v tomto zmysle rozsudok Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisia, už citovaný v bode 55 vyššie, body 56 až 59).

58 Pokiaľ ide o tvrdenie La Poste založené na skutočnosti, že je vystavená neustálemu vyšetrovaniu, čo jej spôsobuje závažné škody, konkrétne mobilizáciu jej služieb na neproduktívnu úlohu, zbytočné náklady a prístup jej konkurentov k množstvu obchodných informácií, stačí skonštatovať, že nie je spôsobilá preukázať porušenie jej práva na obhajobu. Tieto okolnosti teda nemôžu Komisii zabrániť prijať v budúcnosti rozhodnutie konštatujúce porušenie.

59 Z uvedeného vyplýva, že žaloba je prípustná.

O veci samej

1. *O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení právnych pravidiel týkajúcich sa posúdenia záujmu Spoločenstva na pokračovaní skúmania sťažnosti*

60 Tento žalobný dôvod má štyri časti založené na nesprávnom výklade rozsudku z 25. mája 2000, UFEX a i./Komisia, už citovanom v bode 14 vyššie, na nesprávnom posúdení niektorých skutočností nevyhnutne vymedzujúcich definíciu záujmu Spoločenstva, na nesprávnom posúdení úlohy Komisie vo vzťahu k úlohe vnútroštátnych súdov pri preskúmaní výkonu záujmu Spoločenstva a na porušení zásady dobrej viery a lojálnej spolupráce medzi inštitúciami Spoločenstva.

O prvej časti založenej na zjavne nesprávnom výklade rozsudku Súdu prvého stupňa z 25. mája 2000 vyvodzujúceho dôsledky z rozsudku Súdneho dvora zo 4. marca 1999 vydaného na základe odvolania

Tvrdenia účastníkov konania

61 Žalobcovia sa domnievajú, že rozsudok z 25. mája 2000, UFEX a i./Komisia, už citovaný v bode 14 vyššie, ukladá Komisii povinnosť analyzovať tri kumulatívne podmienky v stanovenom poradí — konkrétne závažnosť namietaných porušení, dĺžku ich trvania a prípadné pretrvávanie ich účinkov — na účely posúdenia existencie záujmu Spoločenstva na pokračovaní konania v danej veci.

62 Podľa žalobcov je celá úvaha Komisie založená na bode 22 napadnutého rozhodnutia, v ktorom Komisia uvádza, že „rozsudok Súdneho dvora jasne ukazuje, že ak účinky obmedzujúce hospodársku súťaž pretrvávajú — ale iba v takom prípade (odtiaľ pojem ‚prípadne') —, Komisia musí zohľadniť závažnosť namietaných porušení". Tým Komisia porušila svoje povinnosti v rámci preskúmania sťažnosti.

63 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobcov. Tvrdí, že v napadnutom rozhodnutí nemala zámer tvrdiť, že nebola povinná zohľadniť závažnosť a dĺžku trvania porušenia, ako ich namietali sťažovatelia, ale chcela iba povedať, že nemala povinnosť viesť celé šetrenie na to, aby ich preukázala a s presnosťou vymedzila. V prejednávanej veci Komisia riadne zohľadnila závažnosť a dĺžku trvania napadnutého rozhodnutia.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

64 V prvom rade treba vo všeobecnosti pripomenúť povinnosti Komisie v prípade podania sťažnosti.

65 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. februára 2001, SEP/Komisia, T-115/99, Zb. s. II-691, body 31 až 33 a tam citovanú judikatúru), že Komisia pri rozhodovaní o pridelení rôznych stupňov dôležitosti sťažnostiam, ktoré sú jej podané, môže nie len určiť poradie, v ktorom budú sťažnosti preskúmané, ale aj zamietnuť sťažnosť pre nedostatok dostatočného záujmu Spoločenstva na pokračovaní v šetrení veci. Diskrečná právomoc, ktorú má Komisia v tejto súvislosti, však nie je neobmedzená. Na jednej strane je obmedzená povinnosťou odôvodnenia v prípade, ak odmietne pokračovať v šetrení sťažnosti. Na druhej strane sa nemôže oprieť iba o skutočnosť, že údajné postupy v rozpore so Zmluvou sa skončili, keď rozhoduje o odložení sťažnosti oznamujúcej tieto postupy pre nedostatok záujmu Spoločenstva, bez toho, aby overila, či účinky obmedzujúce hospodársku súťaž nepretrvávajú, a prípadne, či závažnosť údajného narušenia hospodárskej súťaže a jeho účinky nie sú spôsobilé založiť záujem Spoločenstva na sťažnosti.

66 V napadnutom rozhodnutí Komisia tvrdí, že ak sa porušenie ukončilo pred dlhou dobou a ak neexistujú pretrvávajúce účinky, je oprávnená zamietnuť sťažnosť pre nedostatok záujmu Spoločenstva bez zohľadnenia dĺžky a závažnosti porušenia. Uvedené vyplýva z bodu 22 napadnutého rozhodnutia (bod 62 vyššie), ako aj z bodu 123 tohto rozhodnutia, v ktorom Komisia uvádza:

„Komisia sa domnieva, že spochybňované správanie bolo ukončené v roku 1991 a nemá pretrvávajúce účinky na trh. V takejto situácii Komisia nie je… povinná

posúdiť ani závažnosť údajného porušenia, ani jeho dĺžku trvania v rámci svojej analýzy záujmu Spoločenstva. V snahe o riadnu správu sú však tvrdenia sťažovateľov v tejto súvislosti ďalej analyzované."

67 Vzhľadom na jednoznačné znenie týchto vyhlásení treba zamietnuť tvrdenie Komisie, podľa ktorého nemala záujem tvrdiť, že nebola povinná zohľadniť závažnosť a dĺžku trvania porušenia, ako ich uvádzali sťažovatelia, ale že chcela len povedať, že nemala povinnosť viesť celé šetrenie na to, aby ich preukázala a s presnosťou vymedzila. V napadnutom rozhodnutí Komisia jasne tvrdila, že nie je povinná zohľadniť závažnosť a dĺžku trvania porušenia v rámci konštatovania, že porušenie skončilo a že neexistujú pretrvávajúce účinky. Tvrdenia sťažovateľov týkajúce sa závažnosti a dĺžky trvania porušenia analyzovala iba „v snahe o riadnu správu".

68 Treba teda preskúmať, či tento výklad zodpovedá povinnostiam Komisie, ktoré sú vymedzené predovšetkým v rozsudku zo 4. marca 1999, UFEX a i./Komisia, už citovanom v bode 13 vyššie.

69 V uvedenom rozsudku Súdny dvor uplatnil túto úvahu. Komisia je povinná v každom jednotlivom prípade posúdiť závažnosť namietaného narušenia hospodárskej súťaže a pretrvávanie jeho účinkov. Táto povinnosť predovšetkým znamená, že zohľadňuje dĺžku trvania a závažnosť oznámených porušení, ako aj ich vplyv na hospodársku súťaž v Spoločenstve (bod 93 tohto istého rozsudku). Komisia sa nemôže oprieť iba o skutočnosť, že údajné postupy, ktoré sú v rozpore so Zmluvou, sa skončili, pri rozhodnutí o odložení sťažnosti oznamujúcej tieto postupy pre nedostatok záujmu Spoločenstva, bez toho, aby overila, či účinky obmedzujúce hospodársku súťaž nepretrvávajú, a „prípadne", či závažnosť údajného narušenia hospodárskej súťaže alebo pretrvávanie jeho účinkov nie sú spôsobilé založiť záujem Spoločenstva na tejto sťažnosti (bod 95 toho istého rozsudku). Súdny dvor sa domnieval, že Súd prvého stupňa tým, že rozhodol, že šetrenie sťažnosti týkajúcej sa ukončeného porušenia

nezodpovedá úlohe zverenej Komisii Zmluvou, ale v zásade slúži sťažovateľom na uľahčenie preukázania porušenia povinnosti s cieľom získať náhradu škody na vnútroštátnych súdoch bez toho, aby overil, či účinky obmedzujúce hospodársku súťaž nepretrvávajú a prípadne nie sú spôsobilé založiť záujem Spoločenstva na sťažnosti, vychádzal z nesprávnej predstavy o úlohe Komisie v oblasti hospodárskej súťaže (bod 96 toho istého rozsudku).

70 Argumentácia Komisie uvedená v bode 22 napadnutého rozhodnutia je založená na použití výrazu „prípadne“ v bode 95 rozsudku Súdneho dvora. Tento bod však treba vykladať v spojení s bodom 93, ktorý implikuje, že Komisia je povinná prihliadnuť tak na dĺžku trvania, ako aj na závažnosť a pretrvávajúce účinky namietaného porušenia. Bod 95 tohto rozsudku treba vykladať takto: ak účinky obmedzujúce hospodársku súťaž pretrvávajú („prípadne“), Komisia je povinná overiť, či buď závažnosť namietaného porušenia, alebo pretrvávanie jeho účinkov zakladajú záujem Spoločenstva na sťažnosti. Z bodu 96 rozsudku vyplýva, že samotné pretrvávanie účinkov obmedzujúcich hospodársku súťaž môže stačiť na založenie záujmu Spoločenstva na sťažnosti. Naopak, ak účinky obmedzujúce hospodársku súťaž nepretrvávajú, Komisia bezpochyby nie je povinná posúdiť, či ich pretrvávanie zakladá záujem Spoločenstva na sťažnosti. To však neumožňuje vyvodiť záver *a contrario*, že Komisia nie je povinná overiť, či závažnosť namietaného porušenia zakladá záujem Spoločenstva na sťažnosti. V takom prípade zostáva Komisia povinná zohľadniť dĺžku trvania a závažnosť namietaného porušenia (rozsudok zo 4. marca 1999, UFEX a i./Komisia, už citovaný v bode 13 vyššie, bod 93).

71 V rozsudku z 25. mája 2000, UFEX a i./Komisia, už citovanom v bode 14 vyššie, Súd prvého stupňa potvrdzuje, že Komisia sa nemôže uspokojiť s overením, či existujú pretrvávajúce účinky, ale že musí tiež zohľadniť závažnosť a dĺžku trvania namietaných porušení. Podľa bodu 44 tohto rozsudku je tak Komisia „povinná posúdiť na základe všetkých zistených skutkových a právnych okolností závažnosť a dĺžku trvania namietaných porušení ako aj prípadné pretrvávanie ich účinkov“.

72 Nemôže byť prijaté tvrdenie Komisie uvedené v bodoch 24 a 25 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého iný výklad ako výklad uvedený v napadnutom rozhodnutí by mal za následok, že od Komisie by sa vyžadovala analýza merita každej sťažnosti, pretože posúdenie dĺžky trvania a závažnosti zneužitia by a *fortiori* vyžadovalo šetrenie a určenie existencie alebo neexistencie porušenia. Je totiž možné, že Komisia pri posudzovaní záujmu Spoločenstva na pokračovaní šetrenia sťažnosti zohľadní závažnosť a dĺžku trvania namietaného porušenia oznámeného v sťažnosti bez toho, aby určila existenciu a konkrétne znaky (týkajúce sa závažnosti a dĺžky trvania) porušenia.

73 Treba však zamietnuť tvrdenie žalobcov, podľa ktorého je Komisia povinná posúdiť závažnosť, dĺžku trvania a pretrvávanie účinkov namietaného porušenia v stanovenom poradí.

74 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že podľa judikatúry je hodnotenie záujmu Spoločenstva uvedeného v sťažnosti závislé na okolnostiach každej veci a že nie je potrebné ani obmedziť počet kritérií posúdenia, z ktorých môže Komisia vychádzať, ani jej naopak prikázať, aby vychádzala výlučne z určitých kritérií (rozsudok zo 4. marca 1999, UFEX a i./Komisia, už citovaný v bode 13 vyššie, bod 79). Z uvedeného vyplýva, že Komisia nie je povinná preskúmať určité osobitné kritériá v stanovenom poradí. Odôvodnenia prijaté Súdnym dvorom a Súdom prvého stupňa vo veci UFEX a i./Komisia sa týkajú situácie, keď Komisia vychádzala pri rozhodovaní o odložení sťažnosti, ktorá oznamovala údajné postupy, z dôvodu nedostatku záujmu Spoločenstva, jedine zo skutočnosti, že tieto postupy skončili. Podľa uvedenej judikatúry, ak by Komisia chcela založiť svoje úvahy na skutočnosti, že správanie sa skončilo, je povinná overiť, či účinky obmedzujúce hospodársku súťaž pretrvávajú, a pri posudzovaní záujmu Spoločenstva na pokračovaní šetrenia sťažnosti zohľadniť závažnosť a dĺžku trvania porušenia. To však nie je v rozpore s judikatúrou, podľa ktorej môže Komisia rozhodnúť o odložení sťažnosti z dôvodu nedostatku záujmu Spoločenstva na inom základe, ako je skončenie protiprávneho správania. Z uznesenia Súdneho

dvora z 13. decembra 2000, SGA/Komisia (C-39/00 P, Zb. s. I-11201, bod 64), vyplýva, že judikatúra uvedená v rozsudku zo 4. marca 1999, UFEX a i./Komisia, už citovanom v bode 13 vyššie, je uplatniteľná iba v prípadoch, keď sa Komisia opiera o ukončenie praktík, ktoré sú údajne v rozpore so Zmluvou.

75 V prvom rade môže Komisia preskúmať, či spochybňované správanie pokračuje, v druhom rade, či účinky obmedzujúce hospodársku súťaž pretrvávajú, a v treťom rade, či existuje záujem Spoločenstva na pokračovaní preskúmania sťažnosti. Komisia je však povinná v rámci preskúmavania záujmu Spoločenstva zohľadniť závažnosť a dĺžku trvania namietaného porušenia. V rozpore s tým, čo tvrdia žalobcovia, tento prístup nemožno považovať za nelogický. Nič Komisii nebráni nasledovať sled úvah uvedených v rozhodnutí, ak na záver zohľadní závažnosť a dĺžku trvania namietaného porušenia.

76 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nesprávne vykladala svoje povinnosti tým, že tvrdila, že nebola povinná zohľadňovať závažnosť a dĺžku trvania namietaného porušenia.

77 To však nevyhnutne neznamená, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť. Podľa judikatúry vada, ktorou je postihnuté rozhodnutie Komisie, nestačí na zrušenie tohto rozhodnutia, ak za konkrétnych okolností prejednávanej veci nemohla mať rozhodujúci vplyv na výsledok (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 2002, Graphischer Maschinenbau/Komisia, T-126/99, Zb. s. II-2427, bod 49 a tam citovanú judikatúru).

78 Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalobcov založené na pochybení Komisie spočívajúcom v tom, že sa domnievala, že nie je povinná prihliadať na závažnosť a dĺžku

trvania namietaného porušenia, by nebolo relevantné, ak by toto pochybenie nemalo rozhodujúci vplyv na výsledok. V prejednávanom prípade Komisia preskúmala tvrdenia sťažovateľov vzťahujúce sa na závažnosť a dĺžku trvania porušenia „v snahe o riadnu správu“. Ak z toho vyplýva, že sa domnievala, že aj pri zohľadnení znakov porušenia neexistoval záujem Spoločenstva postačujúci na pokračovanie šetrenia sťažnosti, a ak sa Komisia v rámci tejto argumentácie nedopustila pochybenia, pochybenie Komisie nemohlo mať vplyv na výrok rozhodnutia.

79 V rámci prieskumu druhej časti prvého žalobného dôvodu treba teda preskúmať, či je posúdenie závažnosti a dĺžky trvania namietaného porušenia Komisiou postihnuté vadou.

O druhej časti založenej na zjavne nesprávnom posúdení niektorých skutočností nevyhnutne vymedzujúcich definíciu záujmu Spoločenstva

80 Žalobcovia tvrdia, že Komisia neposúdila správne závažnosť namietaných porušení, ich dĺžku trvania a pretrvávanie ich účinkov obmedzujúcich hospodársku súťaž.

Zhrnutie napadnutého rozhodnutia

81 V rozsahu relevantnom pre vyriešenie tohto sporu obsahuje napadnuté rozhodnutie nasledujúce vyjadrenia. Komisia sa domnieva, že namietané porušenia skočili v roku 1991, pričom sa v tejto súvislosti odvolala na rozhodnutie GD NET (pozri bod

5 vyššie). Komisia uvádza, že po roku 1991 už neexistoval záujem na udelení krížových dotácií. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že podľa zmlúv GDEW, v čase zlúčenia SFMI-Chronopost s činnosťami expresnej pošty TNT a nemeckým, holandským, švédskym a kanadským poštovým operátorom, La Poste vlastnila iba 12,5 % v GDEW založenej vo Francúzsku spoločnosťou SFMI-Chronopost. Komisia sa domnieva, že v dôsledku zjednotenia zisku GDEW a jeho rozdelenia medzi všetkých jej akcionárov nebol žiaden z poštových operátorov nútený jednostranne poskytovať GDEW krížové dotácie (bod 51 napadnutého rozhodnutia).

82 Tiež zdôrazňuje, že od marca 1995 bola La Poste povinná dodržiavať záväzok, tvoriaci prílohu rozhodnutia GD NET, poskytovať služby infraštruktúry formou subdodávok tretím osobám za obdobných podmienok, ako sú tie, za ktorých poskytuje rovnocenné služby spoločnosti SFMI-Chronopost (bod 58 napadnutého rozhodnutia).

83 Komisia zdôrazňuje, že v roku 2002 si u sťažovateľov overila, či požiadali La Poste o poskytnutie subdodávateľských služieb takého typu, ako sú služby, ktoré poskytovala spoločnosti SFMI-Chronopost, a že z odpovedí vyplynulo, že žiaden operátor neprejavil záujem tak urobiť (bod 61 napadnutého rozhodnutia). Zdôrazňuje, že FedEx uzavrela zmluvy s holdingovou spoločnosťou Chronopost, ktoré nadobudli účinnosť v roku 2002 a týkali sa určitých služieb infraštruktúry (bod 63 napadnutého rozhodnutia).

84 Komisia ďalej uvádza, že údajné ukončené správania obmedzujúceho hospodársku súťaž nemá pretrvávajúce účinky.

85 V tejto súvislosti Komisia predložila nasledujúcu tabuľku, ktorá sa týka vývoja podielu medzinárodnej expresnej pošty na francúzskom trhu:

				V %
	1986	1990	1996	2001
SFMI/ Chronopost	4	24 až 32	22	25
DHL	42	22 až 28	28	35
FedEx	7 až 16	10 až 17	11	10
UPS	2	3 až 6	9	7
TNT/GDEW	4 až 7	4 až 13	10	11
Jet Services	6	4 až 5		11

86 Komisia zdôrazňuje, že podiel spoločnosti SFMI-Chronopost na trhu bol 25 % v roku 2001, teda o tri percentuálne body menej ako v roku 1990 v porovnaní s priemerom v rozpätí od 24 do 32 %. Tento malý rozdiel preukazuje, do akej miery je podiel SFMI-Chronopost na trhu málo závislý od údajného zneužitia. Podľa Komisie z uvedeného vyplýva, že podiel SFMI-Chronopost na trhu závisí od iných rozhodujúcich faktorov (bod 73 napadnutého rozhodnutia).

87 Komisia dodáva, že od roku 1991 došlo iba k malému množstvu odchodov z trhu a že iba dvaja veľmi malí dodávatelia sa stiahli z francúzskeho trhu medzinárodnej pošty: CRIE a Extracom (bod 79 napadnutého rozhodnutia). Pokiaľ ide o spoločnosť CRIE, Komisia zdôrazňuje, že dôvody, ktoré uviedla na vysvetlenie svojho odchodu ako odpoveď na jej žiadosť o informáciu, neboli spojené ani s absenciou prístupu do siete La Poste, ani so zneužitím jej dominantného postavenia (bod 80 napadnutého rozhodnutia). Zdôrazňuje, že nedisponuje dôkazmi preukazujúcimi príčinnú súvislosť medzi spochybneným správaním a odchodom niektorého operátora z relevantného trhu (bod 85 napadnutého rozhodnutia).

88 Komisia tiež uvádza, že francúzski zákazníci sú pri výbere svojho dodávateľa služieb expresnej pošty extrémne citliví na ceny, že zákazníci, ktorí si želajú zmeniť dodávateľa, nenarážajú na prekážky a že dodávateľa mimochodom menia často (body 86 až 100 napadnutého rozhodnutia).

89 Na tvrdenie sťažovateľov, podľa ktorého je disponibilita vnútroštátnej siete podstatná na pôsobenie v segmente *ad hoc* (segment príležitostných zákazníkov), Komisia odpovedá, že ak by disponibilita siete La Poste bola podstatná, hospodárska súťaž by sa musela nevyhnutne rozvinúť na základe obchodných zmlúv od marca 1995 (bod 104 napadnutého rozhodnutia). Významný a rastúci podiel DHL na trhu v segmente *ad hoc* je dôkazom, že výlučný prístup SFMI-Chronopost do lokálnej všadeprítomnej poštovej siete La Poste do roku 1995 nenarušil významným a dlhodobým spôsobom hospodársku súťaž v tomto segmente (bod 105 napadnutého rozhodnutia). Komisia tiež poukazuje na rastúci význam obchodov cez televíziu a internet (body 113 a 114 napadnutého rozhodnutia).

90 Komisia ďalej uvádza, že v oblasti cien nie sú pretrvávajúce účinky. Zdôrazňuje, že sťažovatelia potvrdili, že SFMI-Chronopost prispôsobila svoje ceny cenám svojich konkurentov približne v roku 1991 a že tieto ceny sa následne stali zneužívajúcimi, v každom prípade približne v roku 2000 a v roku 2002 (bod 116 napadnutého rozhodnutia). V súvislosti s tvrdením sťažovateľov, podľa ktorého tieto ceny predstavovali pretrvávajúce účinky krížových dotácií, Komisia tvrdí, že sa nepreukázalo, že ceny uplatňované SFMI-Chronopost od roku 2000 majú akúkoľvek súvislosť s krížovými dotáciami, z ktorých mala SFMI-Chronopost údajne prospech (bod 118 napadnutého rozhodnutia). V každom prípade sa zdá byť nepravdepodobné, že by nejaký podnik uplatňoval viac ako desaťročie politiku zneužívajúco nízkych cien (bod 119 napadnutého rozhodnutia).

91 V časti napadnutého rozhodnutia venovanej preskúmaniu otázky, či je záujem Spoločenstva dostatočný na pokračovanie v šetrení sťažnosti, Komisia zdôrazňuje, že

skutočnosť, že údajné zneužitie trvalo päť rokov, nezakladá záujem Spoločenstva na veci, ak toto zneužitie skončilo pred trinástimi rokmi a ak nemá pretrvávajúce účinky (bod 124 napadnutého rozhodnutia).

92 Pokiaľ ide o závažnosť údajného zneužitia, Komisia v bodoch 125 až 126 napadnutého rozhodnutia spochybňuje argumentáciu sťažovateľov, podľa ktorej z usmernení k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 Zmluvy o ESUO (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171, ďalej len „usmernenia“) vyplýva, že údajné zneužitie je „veľmi závažné“, pretože La Poste mala monopolné postavenie. V tejto súvislosti tvrdí, že usmernenia boli vypracované s cieľom poskytnúť väčšiu transparentnosť, pokiaľ ide o politiku Komisie pri stanovovaní pokút, ale že sa netýkajú možnosti Komisie zamietnuť sťažnosť pre nedostatok záujmu Spoločenstva.

93 Komisia tiež zdôrazňuje, že na základe porovnania stupňa koncentrácie vypočítaného podľa indexu Herfindahl-Hirschmann v roku 1986 so stupňom koncentrácie v rokoch 2000 a 2001 sa relevantný trh nestal významne koncentrovanejším ako bol v roku 1986 (body 131 a 132 napadnutého rozhodnutia).

Tvrdenia účastníkov konania

— Závažnosť namietaných porušení

94 Žalobcovia sa domnievajú, že trh, na ktorý sa vzťahujú porušenia, má zrejmú komunitárnu dimenziu, a zdôrazňujú, že sťažnosť pochádza takmer od všetkých dotknutých operátorov. Namietané porušenie, teda krížové dotácie financované zdrojmi

poštového monopolu, bolo mnohokrát uznané Komisiou ako porušenie s určitou závažnosťou. V dôsledku toho mala Komisia v napadnutom rozhodnutí vyvodiť záver, že namietané porušenie je osobitne závažnej povahy.

95 Komisia uvádza, že v napadnutom rozhodnutí odpovedala na tvrdenia žalobcov v tejto súvislosti. Tvrdí, že aj za predpokladu, že namietané porušenie by bolo osobitne závažné, toto konštatovanie by nezmenilo jej posúdenie týkajúce sa nedostatku záujmu Spoločenstva na pokračovaní v šetrení namietaného porušenia predovšetkým v dôsledku jeho ukončenia a neexistencie pretrvávajúcich účinkov tohto porušenia.

— Dĺžka trvania namietaných porušení

96 Žalobcovia tvrdia, že údaje zo spisu mohli Komisiu priviesť jedine ku kvalifikácii namietaných porušení ako dlhodobé porušenia.

97 Tvrdia, že porušenie neskončilo a že SFMI-Chronopost mala naďalej prospech z cien uplatňovaných zo strany La Poste, ktoré neodrážali celkové náklady. To jej umožnilo vybrať si podľa okolností najúčinnejšiu zbraň proti svojim konkurentom, pozostávajúcu buď z uplatňovania predátorských cien, alebo z prispôsobenia svojich cien cenám konkurentov a vytvoreniu veľmi veľkých ziskov. Poskytnutie, zo strany La Poste, protiprávnych dotácií od zákonného monopolu na konkurenčnú činnosť samotné predstavuje zneužitie dominantného postavenia. Okrem iného Komisia nevyvodila žiadne dôsledky z niektorých veľmi presných údajov predložených žalobcami, predovšetkým z príkladov predátorských alebo nezvyčajne nízkych cien uplatňovaných SFMI-Chronopost v rokoch 1994 a 1999.

98 Komisia spochybňuje tieto tvrdenia. Domnieva sa, že nie je preukázané, že fakturovanie plnení zo strany podniku v dominantnom postavení jeho dcérskej spoločnosti činnej na inom trhu, kde nie je v dominantnom postavení, predstavuje ako také zneužitie dominantného postavenia v zmysle článku 82 ES. Účinky zneužívajúceho správania by v zásade museli byť na trhu postrehnuteľné, čo nie je prípad získania vysokých prevádzkových marží a častého rozdeľovania vysokých dividend.

— Pretrvávanie účinkov obmedzujúcich hospodársku súťaž namietaných porušení

99 Žalobcovia sa domnievajú, že práve vďaka namietaným porušeniam mohla spoločnosť SFMI-Chronopost nadobudnúť vedúce postavenie na relevantnom trhu za menej ako štyri roky. Tvrdia, že Komisia sa dopustila pochybenia tým, že sa v napadnutom rozhodnutí uspokojila s overením pretrvávania vedľajších účinkov namietaných porušení (vývoj podielov na trhu, odchody z trhu, citlivosť cenového dopytu, neexistencia prekážok pre výmenu dodávateľa, potreba disponovania hustou lokálnou sieťou a neexistencia pretrvávajúcich účinkov v oblasti cien) bez toho, aby sa zaoberala podstatným účinkom týchto porušení, ktorý má štrukturálnu povahu a pozostáva v tom, že SFMI-Chronopost získala vedúce postavenie na trhu a toto postavenie si udržala.

100 V replike sa žalobcovia odvolávajú na správu vypracovanú v auguste 2003 profesorom Encaoua (ďalej len „správa Encaoua“), ktorá najmä preukazuje, že štruktúra trhu sa stala koncentrovanejšia, že došlo k významným odchodom z trhu a že exitovali náklady spojené s výmenou operátora.

101 Komisia spochybňuje tvrdenia uvádzané žalobcami.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

102 V prvom rade treba preskúmať, či sa Komisia dopustila pochybenia pri hodnotení dĺžky trvania namietaných porušení a vyvodení záveru, že pretrvávajúce účinky neexistujú.

— Dĺžka trvania namietaných porušení

103 Úvaha Komisie, podľa ktorej sa namietané krížové dotácie skončili v roku 1991, je založená predovšetkým na neexistencii záujmu na udelení krížových dotácií od tohto dátumu. Táto analýza je založená na skutočnosti, že La Poste mala iba 12,5 % účasť v GDEW (vo Francúzsku založenej spoločnosťou SFMI-Chronopost) a že v dôsledku zjednotenia ziskov GDEW a ich rozdelenia medzi všetkých jej akcionárov nebol žiaden z poštových operátorov nútený jednostranne poskytovať GDEW krížové dotácie. Treba skonštatovať, že žalobcovia nespochybňujú ani percentuálny podiel účasti La Poste, ani zjednotenie ziskov a že teda netvrdia, že Komisia sa oprela v rámci tejto analýzy o vecne nesprávne skutočnosti.

104 V skutočnosti už neexistovalo hospodárske odôvodnenie toho, aby La Poste poskytla GDEW krížové dotácie, pretože ostatní akcionári GDEW požívali z takto dosiahnutých ziskov podiel vo výške 87,5 %. V rámci prieskumu záujmu Spoločenstva na pokračovaní v šetrení sťažnosti Komisia mohla bez toho, aby vykonala zjavne nesprávne posúdenie, dospieť k záveru, že namietané krížové dotácie sa skončili v roku 1991 (alebo presnejšie, o niečo neskôr, keď sa zrealizovala koncentrácia povolená rozhodnutím GD NET). Z tohto hľadiska treba zamietnuť tvrdenie žalobcov, podľa ktorého Komisia nikdy neoverila, či boli dodržané záväzky prevzaté v súvislosti

s rozhodnutím GD NET. Absencia hospodárskeho odôvodnenia existuje nezávisle od otázky, či La Poste dodržala povinnosti, ktoré prevzala v súvislosti s rozhodnutím GD NET. V tomto rámci treba tiež zamietnuť ako nerelevantné tvrdenie žalobcov, podľa ktorého La Poste nedisponovala analytickým účtovníctvom prinajmenšom do roku 2001. Absencia záujmu na pridelení krížových dotácií exituje totiž nezávisle od existencie alebo neexistencie analytického účtovníctva.

105 V tomto kontexte nemožno prijať tvrdenie žalobcov založené na skutočnosti, že Súd prvého stupňa v rozsudku zo 7. júna 2006, UFEX a i./Komisia, už citovanom v bode 23 vyššie, čiastočne zrušil rozhodnutie z roku 1997 týkajúce sa časti sťažnosti o štátnej pomoci pre nedostatok odôvodnenia. Toto rozhodnutie je totiž založené na inej úvahe, konkrétne na výpočte nákladov na logistickú pomoc a na porovnaní s odmenou vyplatenou spoločnosťou SFMI-Chronopost za roky 1986 až 1995. Komisia nebola povinná vykonať takýto výpočet v rámci preskúmania záujmu Spoločenstva na pokračovaní v šetrení sťažnosti z dôvodu údajného zneužitia dominantného postavenia.

106 V tomto rámci treba zdôrazniť, že Komisia má výlučnú právomoc, pokiaľ ide o určenie prípadného nesúladu pomoci so spoločným trhom. Pokiaľ ide o štátnu pomoc, Komisia je povinná na konci fázy predbežného preskúmania buď rozhodnúť, že dotknuté štátne opatrenie nepredstavuje „pomoc“ v zmysle článku 87 ods. 1 ES, alebo rozhodnúť, že opatrenie, aj keď predstavuje pomoc, je zlučiteľné so spoločným trhom, alebo rozhodnúť o začatí konania podľa článku 88 ods. 2 ES (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. septembra 1998, Gestevisión Telecinco/Komisia, T-95/96, Zb. s. II-3407, body 54 a 55).

107 Naopak, pokiaľ ide o sťažnosť oznamujúcu zneužitie dominantného postavenia, na ktorú sa nevzťahuje výlučná právomoc Komisie, posledná menovaná má diskrečnú právomoc pri stanovení priorít a nie je povinná zaujať stanovisko k existencii alebo neexistencii porušenia. Ak Komisia preukázala, že od určitého okamihu už

neexistuje hospodárske odôvodnenie pokračovania v určitom správaní, v zásade sa môže domnievať, že namietané porušenie sa skončilo, ak neexistujú skutočnosti dostatočne preukazujúce opak. V rámci preskúmania záujmu Spoločenstva, ktorého cieľom je umožniť Komisii stanoviť priority, Komisia nie je povinná vynaložiť prostriedky na vykonanie analogického výpočtu k výpočtu, ktorý vykonala v súvislosti s časťou o štátnej pomoci. Skutočnosť, že sťažnosť sa týka štátnej pomoci a zároveň zneužitia dominantného postavenia, nebráni Komisii šetriť obidva aspekty sťažnosti oddelene. Skutočnosť, že Komisia začala konanie v oblasti štátnej pomoci a že v tejto súvislosti vykonala podrobnejšie šetrenie, nevylučuje možnosť, aby zamietla časť sťažnosti týkajúcu sa zneužitia dominantného postavenia pre nedostatok záujmu Spoločenstva podľa kritérií uplatniteľných na túto časť sťažnosti.

108 Žalobcovia tvrdia, že upozornili Komisiu na veľmi vysokú vnútornú mieru výnosu SFMI-Chronopost a na nezvyčajne vysoké rozdelenie dividend, pričom sa odvolávali na správu vypracovanú poradenskou spoločnosťou v máji 1996, ktorú predložili na pojednávaní. V tejto súvislosti stačí skonštatovať, že tabuľky týkajúce sa vnútornej miery výnosu a dividend vyplatených akcionárom sa vzťahujú na obdobia od roku 1986 do roku 1992 a od roku 1986 do roku 1991. Údaje týkajúce sa predchádzajúceho obdobia alebo obdobia bezprostredne nasledujúceho po prijatí rozhodnutia GD NET nemôžu spochybniť konštatovanie, podľa ktorého La Poste po realizácii koncentrácie povolenej týmto rozhodnutím už nemala záujem na prideľovaní krížových dotácií.

109 V každom prípade treba zdôrazniť, že Komisia správne vychádzala zo skutočnosti, že La Poste bola povinná od marca 1995 dodržiavať svoj záväzok poskytovať tretím osobám služby infraštruktúry formou subdodávok za obdobných podmienok, ako sú tie, za ktorých poskytuje rovnocenné služby spoločnosti SFMI-Chronopost. Mohla z toho vyvodiť záver, že krížové dotácie skončili najneskôr k tomuto dátumu. Žiaden hospodársky dôvod totiž neodôvodňuje, aby podnik v dominantnom postavení fakturoval prístup k svojej sieti svojej dcérskej spoločnosti činnej na inom trhu otvorenom hospodárskej súťaži, ak musí konkurentom stanoviť rovnaké podmienky prístupu.

110 V tejto súvislosti žalobcovia vytýkajú Komisii, že neoverila, či La Poste dodržiavala svoje povinnosti. Z napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že Komisia si u sťažovateľov overila, či požiadali La Poste o poskytnutie subdodávateľských služieb takého typu, ako sú služby, ktoré poskytovala spoločnosti SFMI-Chronopost, a že zo získaných odpovedí vyplynulo, že žiaden operátor neprejavil záujem tak urobiť. Za týchto podmienok vyšetrovacie opatrenia prijaté Komisiou treba považovať za dostatočné. Ak sa La Poste zaviazala poskytnúť nediskriminačný prístup k svojej sieti a ak ju o to žiaden podnik nepožiadal, nevzniká otázka, či La Poste túto povinnosť dodržala, pretože nemala možnosť ju porušiť.

111 Navyše, ako skonštatovala aj Komisia v napadnutom rozhodnutí, FedEx uzavrela s holdingovou spoločnosťou Chronopost rôzne zmluvy, ktoré nadobudli účinnosť v roku 2002. Žalobcovia netvrdia, že podmienky poskytnuté FedEx sú diskriminačné vo vzťahu k podmienkam poskytnutým spoločnosti SFMI-Chronopost.

112 Pokiaľ ide o cenovú politiku sledovanú spoločnosťou SFMI-Chronopost, žalobcovia vytýkajú Komisii, že nevyvodila žiadne dôsledky z príkladov predátorských alebo nezvyčajne nízkych cien uplatňovaných SFMI-Chronopost v rokoch 1994 a 1999. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že žalobcovia v rámci tohto sporu netvrdili, že SFMI-Chronopost mala dominantné postavenie na francúzskom trhu medzinárodnej expresnej pošty. Ceny uplatňované spoločnosťou SFMI-Chronopost na tomto trhu teda nemôžu predstavovať zneužitie dominantného postavenia, ak neexistuje žiadna súvislosť s krížovými dotáciami pochádzajúcimi z odvetvia, kde má La Poste monopol. Žalobcovia tiež neuvádzajú žiaden žalobný dôvod založený na tom, že Komisia v napadnutom rozhodnutí opomenula overiť, či ceny uplatňované SFMI-Chronopost predstavujú porušenie článku 82 ES bez ohľadu na otázku, či existovali krížové dotácie. Navyše príklad, ktorý žalobcovia citujú v rámci tohto sporu pre rok 2004, sa týka ceny balíka zaslaného z Belgicka do Dánska, Grécka, Španielska, Írska, Portugalska alebo Švajčiarska, a teda sa netýka francúzskeho trhu medzinárodnej expresnej pošty.

113 Okrem iného treba zdôrazniť, že Komisia v bode 116 napadnutého rozhodnutia uvádza, že podľa tvrdenia sťažovateľov SFMI-Chronopost prispôsobila svoje ceny cenám konkurentov približne v roku 1991. V tejto súvislosti treba zamietnuť tvrdenie žalobcov, podľa ktorého poskytnutie zo strany La Poste protiprávnych krížových dotácií od zákonného monopolu na konkurenčnú činnosť samotné predstavuje zneužitie dominantného postavenia.

114 Treba zdôrazniť, že samotná skutočnosť, že sa podniku udelí výlučné právo s cieľom zaručiť poskytnutie služby všeobecného hospodárskeho záujmu týmto podnikom, nebráni tomu, aby mal uvedený podnik zisk z činností, ktoré sú mu vyhradené, ani tomu, aby svoju činnosť rozšíril do oblastí, ktoré nie sú vyhradené (rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, UPS Europe/Komisia, T-175/99, Zb. s. II-1915, bod 51).

115 Nadobudnutie účasti v podniku (a analogicky udelenie krížových dotácií) môže vyvolať problémy vo vzťahu k pravidlám Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže v prípade, ak zdroje používané podnikom majúcim monopol vyplývajú z neprimeraných alebo diskriminačných cien alebo z iných zneužití na vyhradenom trhu (rozsudok UPS Europe/Komisia, už citovaný v bode 114 vyššie, bod 55). V prejednávanej veci žalobcovia netvrdia, že takéto zneužívania vo vyhradenom odvetví existovali.

116 Z judikatúry nevyplýva, že udelenie krížových dotácií ako také predstavuje zneužitie dominantného postavenia nezávisle od politík uplatňovaných vo vyhradenom odvetví a v odvetví otvorenom hospodárskej súťaži. Ak La Poste fakturovala svoje služby spoločnosti SFMI-Chronopost, toto správanie nevyhnutne nepredstavuje prekážku pre konkurentov, predovšetkým ak, ako tvrdia žalobcovia, SFMI-Chronopost použila tieto dotácie na dosahovanie veľmi vysokých ziskov alebo na vyplácanie vysokých dividend. V rozpore s tým, čo tvrdia žalobcovia, nepredstavuje prispôsobenie cien cenám svojich konkurentov a dosiahnutie veľmi vysokých ziskov „zbraň“ použiteľnú

proti konkurentom, pretože skutočnosť, že podnik dosahuje také zisky, nemá vplyv na výber dodávateľa zákazníkom. Komisia sa teda mohla domnievať, že namietané porušenie skončilo, keď SFMI-Chronopost prispôsobila, podľa vlastných slov sťažovateľov, svoje ceny cenám uplatňovaným jej konkurentmi. Žalobcovia netvrdia, že ceny konkurentov boli výnimočne nízke.

117 Pokiaľ ide o príklad cien poskytnutý pre rok 1994, treba pripomenúť, že tento príklad sa netýkal relevantného trhu. Pokiaľ ide o príklady cien poskytnuté pre rok 1999, treba zdôrazniť, že pochádzajú z obdobia nesledujúceho niekoľko rokov po prijatí rozhodnutia GD NET a nadobudnutí účinnosti povinnosti La Poste poskytnúť prístup do svojej siete za nediskriminačných podmienok. Nie je preukázané, že existuje súvislosť medzi týmito príkladmi cien a krížovými dotáciami prípadne získanými v predchádzajúcich rokoch. Komisia okrem iného správne zdôraznila v bode 119 napadnutého rozhodnutia, že sa zdá byť nepravdepodobné, že by nejaký podnik uplatňoval viac ako desaťročie politiku zneužívajúco nízkych cien. Takéto zneužívanie by totiž muselo byť dôsledne uplatňované, aby sa dosiahol cieľ spočívajúci vo vytlačení konkurentov. Žalobcovia netvrdili, že SFMI-Chronopost po prispôsobení svojich cien cenám svojich konkurentov znovu začala systematicky ponúkať zneužívajúco nízke ceny.

118 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti sa Komisia mohla legitímne domnievať, že namietané porušenie sa skončilo približne v roku 1991.

119 Komisia sa v napadnutom rozhodnutí domnievala, že skutočnosť, že údajné zneužívanie trvalo päť rokov, nezakladá žiaden záujem Spoločenstva, ak sa skončilo pred trinástimi rokmi a nemá pretrvávajúce účinky. V tomto kontexte žalobcovia ani nepreukázali, že Komisia vychádzala z vecne nesprávnych skutočností, ani že vykonala zjavne nesprávne posúdenie.

120 Ak by aj porušenie trvajúce päť rokov malo byť kvalifikované ako dlhodobé, táto skutočnosť neznamená, že Komisia by nemohla poprieť záujem Spoločenstva na pokračovaní v šetrení sťažnosti. Stačí, ak Komisia pri posudzovaní záujmu Spoločenstva zohľadní dĺžku trvania namietaného porušenia. Skutočnosť uvádzaná žalobcami, že Komisia sa v inej veci zaoberala spisom, ktorý sa týkal porušenia trvajúceho o niečo dlhšie, neznamená, že Komisia je povinná vo všetkých ostatných prípadoch šetriť dlhšie trvajúce porušenia, pretože každá vec musí byť posúdená so zreteľom na konkrétne okolnosti daného prípadu.

121 Pre úplnosť treba zdôrazniť, že aj keby Komisia preukázala skončenie porušenia iba od marca 1995, to neznamená, že sa dopustila pochybenia pri posúdení záujmu Spoločenstva, ktoré by odôvodňovalo zrušenie napadnutého rozhodnutia. V bode 124 napadnutého rozhodnutia Komisia uvádza, že skutočnosť, že údajné zneužitie trvalo päť rokov, nezakladá záujem Spoločenstva v tejto veci, ak uvedené zneužitie skončilo pred trinástimi rokmi a ak nemá pretrvávajúce účinky. Takáto argumentácia je v podstate založená na skutočnosti, že namietané porušenie, hoci bolo dlhodobé, sa skončilo pred mnohými rokmi a nemá pretrvávajúce účinky, čo by takisto platilo aj v prípade, ak sa porušenie skončilo iba v marci 1995.

122 Samotná skutočnosť, že Komisia prijala napadnuté rozhodnutie s mnohoročným odstupom od podania sťažnosti, jej nebránila posúdiť existenciu záujmu Spoločenstva podľa situácie existujúcej v čase prijatia napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že Komisia bola oprávnená obhajovať svoje rozhodnutie o zamietnutí z 30. decembra 1994 na súdoch Spoločenstva a že toto rozhodnutie bolo zrušené až 25. mája 2000, keď Súd prvého stupňa vydal svoj rozsudok vo veci T-77/95 po tom, ako mu bola vec vrátená. Treba pripomenúť, že Komisia bola oprávnená domnievať sa v napadnutom rozhodnutí, že porušenie sa skončilo okolo roku 1991, dlho pred zrušením jej rozhodnutia o zamietnutí z roku 1994. Parametre analýzy záujmu Spoločenstva teda neboli významným spôsobom zmenené medzi 25. májom 2000 (dátum zrušenia rozhodnutia o zamietnutí z 30. decembra 1994) a 19. novembrom 2004 (dátum prijatia napadnutého rozhodnutia).

— Pretrvávanie účinkov namietaných porušení

123 Na úvod treba zdôrazniť, že žalobcovia uviedli v štádiu repliky nové tvrdenia založené na skutočnosti, že Komisia nesprávne posúdila niektoré skutočnosti v rámci prieskumu pretrvávania účinkov namietaných porušení a že predložili správu Encaoua až v tomto štádiu. Tieto nové tvrdenia patria do druhej časti prvého žalobného dôvodu, v rámci ktorej žalobcovia tvrdia, že Komisia sa nesprávne domnievala, že namietané porušenia nemali pretrvávajúce účinky. V dôsledku toho nepredstavujú nový žalobný dôvod v zmysle článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku, ale rozšírenie žalobného dôvodu, ktorý treba považovať za prípustný (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 26. apríla 2007, Alcon/ÚHVT, C-412/05 P, Zb. s. I-3569, bod 40). Keďže predloženie týchto nových tvrdení je prípustné, správa Encaoua z dôvodu, že podporuje tieto nové tvrdenia, musí byť zohľadnená, aj keď žalobcovia výslovne neodôvodnili, ako stanovuje článok 48 ods. 1 rokovacieho poriadku, omeškanie v predložení tohto dôkazu. Ak je totiž nové tvrdenie prípustné, účastníkovi konania nemožno brániť v predkladaní dôkazov na podporu tohto tvrdenia.

124 V rámci preskúmania existencie pretrvávajúcich účinkov Komisia preukázala, že iba dvaja veľmi malí operátori odišli z trhu. V tejto súvislosti žalobcovia tvrdia, odvolávajúc sa na správu Encaoua, že nastali významné odchody z trhu. Je potrebné zdôrazniť, že uvedená správa sa podrobne venuje iba prípadu FedEx a CRIE. Treba skonštatovať, že Komisia analyzovala odchod týchto dvoch spoločností v napadnutom rozhodnutí. V prípade FedEx zdôraznila, že hoci sa táto spoločnosť stiahla z trhu intraeurópskej expresnej pošty, mohla sa tam znovu rýchlo vrátiť v roku 1996. Za týchto podmienok sa Komisia mohla domnievať, že čiastočný a dočasný odchod FedEx nemožno považovať za odchod zakladajúci pretrvávajúci účinok namietaného porušenia.

125 Pokiaľ ide o CRIE, správa Encaoua tvrdí, že odchod tohto podniku je spojený s predátorskými cenami uplatňovanými spoločnosťou SFMI-Chronopost. Treba

však skonštatovať, že Komisia odpovedala na toto tvrdenie v bode 81 napadnutého rozhodnutia, pričom sa výslovne odvolala na správu Encaoua a zdôraznila, že CRIE v odpovedi na žiadosť Komisie o informácie uviedla iné dôvody na vysvetlenie svojho odchodu z trhu. Komisia sa mohla platne oprieť o informácie, ktoré získala ako odpoveď na svoju žiadosť o informácie, keďže nepresné informácie môžu viesť k uloženiu pokút a keďže sa navyše nezdalo, že by CRIE mala akýkoľvek záujem poskytnúť Komisii v tejto súvislosti nepresné informácie. Okrem iného treba zdôrazniť, že v rámci žaloby o neplatnosť Súd prvého stupňa preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia a nie je príslušný na opätovné preskúmanie sťažnosti. Ak sa žalobcovia domnievajú, že úvahy Komisie týkajúce sa preskúmania odchodov z trhu sú chybné, prináleží im identifikovať nesprávne právne alebo skutkové posúdenie, ktorého sa Komisia dopustila. V rámci toho nestačí odvolať sa na úvahy uvedené v správe Encaoua, ktoré Komisia preskúmala v napadnutom rozhodnutí, bez vysvetlenia, v čom je jej argumentácia chybná.

126 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého Komisia nedostatočne zohľadnila krajné ťažkosti pre tak silné podniky ako UPS preniknúť a udržať sa na trhu expresnej medzinárodnej pošty vo Francúzsku, treba skonštatovať, že Komisia zdôraznila v bode 84 napadnutého rozhodnutia, že UPS zreorganizovala svoje francúzske činnosti v roku 1996 s cieľom upriamiť sa viac na medzinárodný trh, ale neodišla z francúzskeho trhu expresnej medzinárodnej pošty. Tabuľka s podielmi na trhu (pozri bod 85 vyššie) vypracovaná na základe odhadov predložených sťažovateľmi preukazuje, že podiel UPS na tomto trhu dokonca v rokoch od 1986 do 1996 vzrástol. Za týchto podmienok neodôvodnené tvrdenie žalobcov týkajúce sa údajných ťažkostí UPS udržať sa na tomto trhu musí byť zamietnuté.

127 Pokiaľ ide o citlivosť cenového dopytu, Komisia v bodoch 87 a 88 napadnutého rozhodnutia citovala štúdie predložené FedEx a DHL, podľa ktorých cena predstavuje najvýznamnejší faktor pri výbere dodávateľa. Z uvedeného mohla vyvodiť, že francúzski zákazníci boli krajne citliví na cenu pri výbere svojho dodávateľa expresnej pošty. Pokiaľ ide o rozdiel medzi pružnosťou cenového dopytu a intenzitou cenovej

konkurencie, uvedený v správe Encaoua, stačí skonštatovať, že Komisia odpovedala na toto tvrdenie v bode 90 napadnutého rozhodnutia a že žalobcovia nepredložili tvrdenie preukazujúce, že v tejto argumentácii došlo k nesprávnemu právnemu alebo skutkovému posúdeniu. Pokiaľ ide o systém netransparentných zliav v rámci SFMI-Chronopost uvedený v správe Encaoua, nie je jasné, aký vplyv by mohol mať tento nedostatok transparentnosti na citlivosť cenového dopytu. V každom prípade Komisia správne zdôrazňuje v bode 91 napadnutého rozhodnutia, že na relatívne koncentrovanom trhu je skutočnosť, že dodávatelia nepoznajú tarify svojich konkurentov, zárukou, že sa tarify neustália na vyššej úrovni, ako je úroveň, ktorá by bola výsledkom hospodárskej súťaže.

128 Žalobcovia tiež tvrdia, že existujú náklady spojené so zmenou operátora a že Komisia nezohľadnila dopad systému zliav spoločnosti SFMI-Chronopost, existenciu obchodných zmlúv so stálymi zákazníkmi a absenciu významných presunov zákazníkov tak, ako sú uvádzané v správe Encaoua. Pokiaľ ide o údajnú absenciu presunov zákazníkov, treba zdôrazniť, že Komisia určila v bode 96 napadnutého rozhodnutia, že počas troch rokov od roku 1999 do roku 2001 nadobudnutí a stratení zákazníci spoločnosti FedEx predstavovali v priemere 22 % jej ročného obratu. Komisia z toho mohla vyvodiť záver, že existovala významná cirkulácia zákazníkov, a žalobcovia neposkytli príklady, ktoré by mohli preukázať opak.

129 Pokiaľ ide o snahy o udržanie vernosti zákazníkov, treba zdôrazniť, že Komisia odpovedala na tvrdenia sťažovateľov v bodoch 99 a 100 napadnutého rozhodnutia a že predovšetkým skonštatovala, že sťažovatelia nepredložili dôkazy o údajných nákladoch spojených s výmenou operátora a že nepredložili ani podrobnosti o ich vlastných snahách o udržanie vernosti zákazníkov. Hoci správa Encaoua tvrdí, že nad rámec segmentu *ad hoc* existujú „viac-menej dlhodobé“ zmluvy, ktoré môžu obsahovať klauzuly stanovujúce platbu zmluvnej pokuty zákazníkom v prípade výmeny operátora, toto tvrdenie zostáva teoretické, pretože správa uvádza iba takúto možnosť

bez toho, aby potvrdila, že SFMI-Chronopost naozaj uzatvorila dlhodobé zmluvy alebo zaviedla platbu zmluvnej pokuty odrádzajúcej svojich zákazníkov zmeniť dodávateľa. Skutočnosť, že dodávateľ udeľuje významným zákazníkom zľavy, neznamená, že existuje prekážka pri zmene dodávateľa, ak by iný dodávateľ ponúkol lepšiu cenu, prípadne ak by tiež udeľoval zľavy. Žalobcovia netvrdili, že pridelenie zliav sa viazalo na uzatvorenie dlhodobej zmluvy.

130 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov založené na výhode, ktorú SFMI-Chronopost získala z toho, že mala prospech z výlučného prístupu k sieti La Poste až do marca 1995, treba pripomenúť, že Komisia venovala body 101 až 114 napadnutého rozhodnutia prieskumu potreby dostupnosti hustej lokálnej siete a že v tejto súvislosti odpovedala na tvrdenie sťažovateľov, podľa ktorého tento výlučný prístup vytváral prekážky pre vstup do segmentu *ad hoc*. Žalobcovia neidentifikovali pochybenie, ktorého sa mala dopustiť Komisia v tejto časti napadnutého rozhodnutia. Komisia okrem iného správne zdôraznila v bode 102 napadnutého rozhodnutia, že sťažovatelia nespochybnili prístup spoločnosti SFMI-Chronopost do siete La Poste, ale údajnú fakturáciu tohto prístupu. Keďže výlučný prístup až do marca 1995 nebol ako taký spochybnený, prípadný dôsledok tohto prístupu nemôže predstavovať pretrvávajúci účinok namietaného porušenia. Pokiaľ ide o údajné fakturovanie tohto prístupu, treba pripomenúť, že Komisia sa legitímne mohla domnievať v rámci tohto konania, že namietané krížové dotácie skončili okolo roku 1991.

131 V tomto rámci treba tiež zamietnuť všeobecné tvrdenie žalobcov, podľa ktorého Komisia nepreskúmala všetky skutkové a právne okolnosti, s ktorými bola oboznámená. Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí venovala preskúmaniu tvrdení sťažovateľov a dokumentov, ktoré predložili. Za týchto podmienok prináleží žalobcom presne označiť právne a skutkové okolnosti, ktoré Komisia v rozpore so svojimi povinnosťami opomenula zohľadniť.

132 Pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobcovia vytýkajú Komisii, že nezohľadnila podstatný dôsledok zneužitia dominantného postavenia — teda ten, že spoločnosť SFMI-Chronopost získala vedúce postavenie na trhu a toto postavenie si udržala —, Komisia v napadnutom rozhodnutí zdôraznila, že rozdiel v podieloch na trhu spoločnosti SFMI-Chronopost v rokoch 1990 až 2001 bol len približne tri percentuálne body a že to preukazuje, že tento podiel na trhu mohol byť iba málo závislý od údajného zneužitia. Okrem iného v bode 66 napadnutého rozhodnutia tvrdila, že hoci dopyt po službách jednotlivých podnikov bol veľmi citlivý na cenu a že zákazníci mohli ľahko zmeniť dodávateľa, čo bežne robili, nie je možné vyvodiť záver, že údajné správanie obmedzujúce hospodársku súťaž, ktoré nastalo pred dlhou dobou, môže mať naďalej účinky na trh. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že za predpokladu, že rýchly rast SFMI-Chronopost v období od roku 1986 do roku 1990 bol spojený s namietaným porušením, neznamená to nevyhnutne, že podiel SFMI-Chronopost na trhu ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia súvisí s vývojom, ktorý nastal počas počiatočného obdobia.

133 Za okolností prejednávanej veci, kde Komisia určila, že zákazníci boli veľmi citliví na ceny, že neexistovali prekážky na výmenu dodávateľa, že jedine dvaja veľmi malí operátori odišli z trhu a že sa nepreukázala žiadna príčinná súvislosť medzi týmito odchodmi a údajným zneužitím, sa Komisia mohla bez toho, aby vykonala zjavne nesprávne posúdenie, domnievať, že podiel SFMI-Chronopost na trhu existujúci v čase prijatia napadnutého rozhodnutia nepredstavoval pretrvávajúci účinok namietaného porušenia. Po stanovení týchto charakteristík trhu sa Komisia mohla domnievať, že štruktúra trhu exitujúca v čase prijatia napadnutého rozhodnutia vyplývala zo súťažných podmienok platných v tomto období a nie z prípadných krížových dotácií udelených mnoho rokov predtým. Žalobcovia netvrdili, že po roku 1991 SFMI-Chronopost vylúčila akúkoľvek cenovú súťaž tým, že sa systematicky prispôsobovala najnižším cenám uplatňovaným jej konkurentmi.

134 Komisia sa tiež mohla na účely preukázania, že podiel SFMI-Chronopost na trhu v čase prijatia napadnutého rozhodnutia podliehal iným rozhodujúcim faktorom

ako údajne predtým pridelené krížové dotácie, oprieť o skutočnosť, že rozdiel medzi podielmi SFMI-Chronopost na trhu v rokoch 1990 až 2001 bol nízky. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého Komisia nezohľadnila skutočnosť, že trh expresnej pošty predstavoval v 90-tych rokoch rastúci trh, žalobcovia jasne neuviedli dôsledok, ktorý z toho mala Komisia vyvodiť. Ak bol trh rastúci, a teda sa zmenil, zdá sa byť dokonca menej pravdepodobné, že by štruktúra trhu v období prijatia napadnutého rozhodnutia súvisela s predtým spáchaným namietaným porušením.

135 Treba zdôrazniť, že aj za predpokladu, že Komisia preukázala skončenie krížových dotácií iba od roku 1995, táto skutočnosť by nespochybnila jej argumentáciu v tejto súvislosti. Tabuľka podielov na trhu ukazuje, že podiel SFMI-Chronopost sa v rokoch 1990 až 1996 znížil a že znovu získala tri percentuálne body v rokoch 1996 až 2001. Za predpokladu, že by porušenie skončilo v roku 1995, spoločnosti SFMI-Chronopost by sa znížil podiel na trhu počas obdobia, ktoré sa prekrýva s údajným zneužitím (1990 až 1996) a zvýšil podiel na trhu po tomto období (v rokoch 1996 až 2001). Za týchto okolností a vzhľadom na charakteristiky trhu sa Komisia mohla domnievať, že podiel SFMI-Chronopost na trhu ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia nemožno vysvetliť v minulosti spáchaným namietaným porušením a že teda neexistujú pretrvávajúce účinky.

136 Treba tiež zdôrazniť, že pretrvávajúce účinky namietaného porušenia nie sú vždy spôsobilé založiť záujem Spoločenstva na šetrení sťažnosti. V bode 96 rozsudku zo 4. marca 1999, UFEX a i./Komisia, už citovaného v bode 13 vyššie, Súdny dvor vytkol Súdu prvého stupňa, že sa neuistil, či sa overilo, že účinky obmedzujúce hospodársku súťaž nepretrvávajú a že nie sú prípadne spôsobilé založiť záujem Spoločenstva na šetrení sťažnosti. V bodoch 131 a 132 napadnutého rozhodnutia v časti venovanej preskúmaniu existencie záujmu Spoločenstva na pokračovaní v šetrení sťažnosti Komisia zdôraznila, že trh sa nestal významne koncentrovanejší v roku 2001 v porovnaní s rokom 1986 a že index Herfindahl-Hirschmann sa takmer nezmenil.

137 Toto konštatovanie nie je vyvrátené tvrdením žalobcov, podľa ktorého mala Komisia počítať so značným znížením koncentrácie po vstupe na trh SFMI-Chronopost s vysokým podielom na trhu. Žalobcovia tvrdia, že ak sa koncentrácia trhu neznížila po vstupe SFMI-Chronopost, je to preto, že ten bol viac ako kompenzovaný odchodom mnohých operátorov. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že skutočnosť, že index Herfindahl-Hirschmann zostal stabilný, preukazuje, že celková úroveň hospodárskej súťaže na trhu sa neznížila, a to napriek odchodu dvoch malých operátorov z trhu. Z uvedeného je možné vyvodiť záver, že vstup SFMI-Chronopost na trh nemal negatívny dopad na celkovú situáciu na trhu, pričom navyše nebola preukázaná žiadna príčinná súvislosť medzi odchodom týchto operátorov a správaním SFMI-Chronopost. Okrem iného, ako správne uvádza Komisia v bode 133 napadnutého rozhodnutia, sťažovatelia nepreukázali, v čom je trh s dvoma veľkými operátormi menej konkurenčný ako trh s jedným dominantným operátorom, ako bol prípad vo Francúzsku pred vstupom SFMI-Chronopost.

138 Preto ak by sa aj preukázala súvislosť medzi podielom SFMI-Chronopost na trhu v čase prijatia napadnutého rozhodnutia a namietaným porušením, Komisia sa mohla domnievať, že tento pretrvávajúci účinok nebol spôsobilý založiť záujem Spoločenstva na šetrení sťažnosti vzhľadom na celkovú situáciu na trhu, ktorý sa nestal menej konkurenčný.

— Závažnosť namietaného porušenia

139 Žalobcovia vytýkajú Komisii, že v napadnutom rozhodnutí nekvalifikovala závažnosť namietaného porušenia podľa kritérií definovaných v usmerneniach.

140 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Komisia má diskrečnú právomoc pri stanovení priorít vo vzťahu k sťažnostiam, ktoré jej boli predložené. Ak v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti pre nedostatok záujmu Spoločenstva Komisia určí, že porušenie skončilo, že neexistujú pretrvávajúce účinky, a preukáže, že zohľadnila dĺžku trvania a závažnosť porušení, tak ako sú uvedené v sťažnosti, môže zamietnuť túto sťažnosť aj vtedy, ak sú porušenia dlhodobé a vysoko závažné, za podmienky, že sa neoprie o vecne nesprávne skutočnosti a nevykoná zjavne nesprávne posúdenie.

141 Povinnosť zohľadniť závažnosť porušenia na účely posúdenia záujmu Spoločenstva nebráni Komisii kvalifikovať závažnosť podľa „abstraktných“ kritérií obsiahnutých v usmerneniach.

142 V prejednávanej veci Komisia dostatočne zohľadnila závažnosť namietaného porušenia. V bode 137 napadnutého rozhodnutia totiž uviedla, že „keďže neexistuje dôkaz o tom, že porušenie naozaj viedlo k vylúčeniu skutočných a potenciálnych konkurentov, je ťažké skonštatovať, že bolo výnimočne závažné, čo by odôvodňovalo dôkladné prešetrenie potenciálneho porušenia, ktoré už dávno skončilo a ktoré nemá pretrvávajúce účinky na trh“. Z uvedeného vyplýva, že Komisia zohľadnila „konkrétnu“ závažnosť namietaného porušenia v zmysle jeho dopadu na trh. Zistenie, podľa ktorého neexistuje dôkaz o tom, že porušenie viedlo k vylúčeniu konkurentov, sa netýka iba pretrvávajúcich účinkov, ale tiež účinkov v čase údajného zneužitia. Hoci Komisia v bode 79 napadnutého rozhodnutia len uviedla, že „od roku 1991“ sa udialo málo odchodov z trhu, treba skonštatovať, že žalobcovia netvrdili, že Komisia opomenula zohľadniť odchody z trhu, ktoré sa uskutočnili v rokoch 1986 až 1991. Navyše účastníci konania v odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa položenú počas pojednávania, týkajúcu sa prípadných odchodov v rokoch 1986 až 1991, neuviedli, že trh opustili aj iné spoločnosti ako tie, ktoré preskúmala Komisia v časti napadnutého rozhodnutia venovanej prieskumu odchodov z trhu.

143 Komisia v rámci svojej argumentácie, ktorá ju doviedla k záveru, že neexistujú pretrvávajúce účinky a záujem Spoločenstva na pokračovaní v šetrení sťažnosti, zobrala do úvahy charakteristiky namietaného porušenia. Žalobcovia ani nepreukázali, že Komisia sa oprela o vecne nesprávne skutočnosti a že nezohľadnila závažnosť namietaného zneužitia.

144 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého Komisia úplne ignorovala, že sťažnosť pochádzala takmer od všetkých dotknutých operátorov, je potrebné zdôrazniť, že Komisia uviedla v bode 128 napadnutého rozhodnutia, že počet sťažovateľov nikdy nebol kritériom posúdenia záujmu Spoločenstva a že nenarušená hospodárska súťaž už bola zaistená. Odkaz žalobcov na rozsudok z 25. mája 2000, UFEX a i./Komisia, už citovaný v bode 14 vyššie, nie je relevantný. V bode 52 tohto rozsudku totiž Súd prvého stupňa zdôraznil, že úlohou Komisie bolo na základe sťažnosti podanej organizáciou zastupujúcou takmer všetkých súkromných francúzskych operátorov činných na relevantnom trhu zaistiť nenarušenú hospodársku súťaž. To neumožňuje vyvodiť záver, že počet sťažovateľov je faktor spôsobilý založiť záujem Spoločenstva na pokračovaní v šetrení sťažnosti. Treba skonštatovať, že Komisia nevykonala zjavne nesprávne posúdenie, keď toto tvrdenie v napadnutom rozhodnutí spochybnila.

145 Tvrdenie žalobcov založené na komunitárnej dimenzii relevantného trhu (pozri bod 94 vyššie) bude preskúmané a zamietnuté v rámci preskúmania tretej časti druhého žalobného dôvodu (pozri bod 158 nižšie).

146 Z uvedeného vyplýva, že druhá časť prvého žalobného dôvodu musí byť zamietnutá.

147 Keďže posúdenie Komisie týkajúce sa dĺžky trvania a závažnosti namietaných porušení nie je postihnuté vadou, treba tiež zamietnuť prvú časť prvého žalobného

dôvodu. Pochybenie Komisie spočívajúce v tom, že sa domnievala, že nebola povinná zohľadniť závažnosť a dĺžku trvania namietaných porušení, nemohlo mať vplyv na výrok rozhodnutia, a teda nemohlo viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia Súdom prvého stupňa.

O tretej časti založenej na zjavne a vedome nesprávnom posúdení úlohy Komisie vo vzťahu k úlohe vnútroštátnych súdov pri preskúmaní existencie záujmu Spoločenstva

Zhrnutie napadnutého rozhodnutia

148 Komisia v bode 153 napadnutého rozhodnutia pripomína, že podľa judikatúry Súdu prvého stupňa skutočnosť, že vnútroštátnemu súdu alebo vnútroštátnemu orgánu hospodárskej súťaže už bola položená otázka súladu kartelu alebo postupu s článkami 81 ES a 82 ES, je faktor, ktorý Komisia môže zohľadniť pri posudzovaní záujmu Spoločenstva na veci (rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. januára 1995, Tremblay a i./Komisia, T-5/93, Zb. s. II-185, bod 62).

149 Komisia sa domnieva, že centrum závažnosti namietaných porušení sa nachádza vo Francúzsku, pretože ich účinky boli skutočne obmedzené na toto územie (bod 156 napadnutého rozhodnutia). Ďalej zdôrazňuje, že sťažovatelia majú možnosť dovolávať sa svojich práv na súdoch a francúzskom orgáne hospodárskej súťaže. Domnieva sa, že by bolo vhodnejšie, keby sa vec riešila na vnútroštátnej úrovni (bod 159 napadnutého rozhodnutia).

Tvrdenia účastníkov konania

150 Žalobcovia tvrdia, že Komisia sa nesprávne domnievala, že centrum závažnosti namietaných porušení sa nachádza vo Francúzsku a že ich účinky sú obmedzené na toto územie. Tvrdia, že Komisia nemohla nezobrať na vedomie veľmi jasné stanovisko Conseil de la concurrence français, ktorá sa nepovažovala za najpovolanejšiu posúdiť vec, a vyvodila z toho záver, že Komisia, ktorej bola táto vec predložená, mala pokračovať v jej šetrení. Conseil de la concurrence tým, že od roku 1990 prerušila opakovane konanie, vždy vyjadrovala názor, že v tejto veci je zásadne daný záujem Spoločenstva. Okrem iného Tribunal de commerce de Paris tým, že prerušil konanie o aspekte sťažnosti týkajúcom sa zneužitia dominantného postavenia, vyjadril, že sa tiež domnieva, že Komisia bola v lepšej pozícii na preskúmanie prípadu.

151 Komisia zdôrazňuje, že sťažnosť sa týka francúzskeho trhu medzinárodnej expresnej pošty a že geografický trh tohto výrobku treba považovať za vnútroštátny.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

152 Na úvod treba zdôrazniť, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že sťažnosť nespadá do výlučných právomocí Komisie. Ak Komisia a vnútroštátne orgány požívajú delenú právomoc, Komisia nie je povinná viesť vyšetrovanie alebo prijať konečné rozhodnutie o existencii alebo neexistencii namietaného porušenia (pozri rozsudok z 25. mája 2000, UFEX a i./Komisia, už citovaný v bode 14 vyššie, bod 38 a tam citovanú judikatúru).

153 V tomto rámci nie je relevantná otázka, či sa Conseil de la concurrence français nepovažovala za najpovolanejšiu preskúmať sťažnosť. Rovnako ako Komisia má právomoc zaoberať sa namietanými porušeniami a francúzske súdy majú právomoc priznať náhradu škody v prípade porušenia článku 82 ES. Treba zamietnuť tvrdenie žalobcov, podľa ktorého sú v porovnateľnej situácii so situáciou, v ktorej by mala Komisia výlučnú právomoc. Žalobcom prináleží, pokiaľ nie sú spokojní so spôsobom, akým boli zohľadnené ich práva orgánmi hospodárskej súťaže alebo vnútroštátnymi súdmi, uskutočniť potrebné kroky pred týmito orgánmi alebo preskúmať vnútroštátne opravné prostriedky, ktoré sú im dostupné. Subjektívny postoj orgánov alebo vnútroštátnych súdov, podľa ktorého je Komisia v lepšej pozícii na vyriešenie veci, aj keby bol preukázaný, nie je spôsobilý zaviazať Komisiu na pokračovanie v šetrení sťažnosti, ako keby patrila do jej výlučnej právomoci.

154 Pokiaľ ide o odkaz žalobcov na body 12 a 13 oznámenia Komisie o spolupráci medzi Komisiou a vnútroštátnymi súdmi pri uplatňovaní článkov 81 a 82 Zmluvy ES [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ C 101, 2004, s. 54), treba zdôrazniť, že cieľom týchto bodov je vylúčiť, aby vnútroštátny súd prijal rozhodnutie, ktoré bude v rozpore s rozhodnutím Komisie. Ak vnútroštátny súd preruší konanie, aby vylúčil prípadný rozpor medzi svojím rozhodnutím a rozhodnutím, ktoré prijme Komisia, a ak Komisia následne rozhodne o zamietnutí sťažnosti pre nedostatok záujmu Spoločenstva, vnútroštátne konanie bude opätovne otvorené, ako správne zdôrazňuje Komisia v bode 160 napadnutého rozhodnutia, pričom takéto opätovné otvorenie konania nastane najneskôr k dátumu, keď zamietnutie nadobudne právoplatnosť.

155 V tejto súvislosti treba zamietnuť výklad, ktorý tomuto oznámeniu pripisujú žalobcovia, podľa ktorého je Komisia povinná uprednostniť vec, ak vnútroštátny súd preruší konanie. Relevantné ustanovenie bodu 12 tohto oznámenia znie: „Komisia sa bude usilovať o uprednostnenie vecí, v ktorých rozhodla o začatí konania na základe článku 2 ods. 1 nariadenia Komisie (ES) č. 773/2004 a ktoré sú predmetom vnútroštátneho konania prerušeného z tohto dôvodu, predovšetkým ak od toho závisí

riešenie občianskoprávneho sporu.“ [*neoficiálny preklad*] Stačí skonštatovať, že žalobcovia netvrdili, že Komisia sa rozhodla začať konanie v zmysle článku 2 nariadenia Komisie (ES) č. 773/2004 zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov 81 a 82 Zmluvy o založení ES (Ú. v. EÚ L 123, s. 18; Mim. vyd. 08/003, s. 81). Z odsekov 3 a 4 tohto článku vyplýva, že ani výkon právomoci vyšetrovania, ani zamietnutie sťažnosti nevyžaduje začatie konania.

156 Žalobcovia sa navyše snažia vyvodiť argument zo skutočnosti, že Komisia spolupracovala s Conseil de la concurrence français a že mala prístup k jej spisom. Takáto spolupráca však nie je spôsobilá založiť výlučnú právomoc Komisie ani anticipovať jej rozhodnutie o existencii záujmu Spoločenstva na veci.

157 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého sa Komisia nesprávne domnievala, že centrum závažnosti namietaných porušení sa nachádzalo vo Francúzsku a že ich účinky boli skutočne obmedzené na toto územie, treba skonštatovať, že pokiaľ ide o záujem Spoločenstva, Komisia nezakladá svoju úvahu výlučne na centre závažnosti alebo na skutočnosti, že vec bola predložená francúzskym súdom. Komisia najskôr určila, že namietané porušenia skončili a že neexistujú pretrvávajúce účinky, a následne skúmala viaceré prvky v rámci posúdenia záujmu Spoločenstva na pokračovaní v šetrení sťažnosti. Tvrdenie Komisie, podľa ktorého účinky namietaných porušení boli skutočne obmedzené na francúzske územie, nie je v rámci jej úvahy podstatné. Komisia nevykonala zjavne nesprávne posúdenie tým, že v rámci posúdenia záujmu Spoločenstva zohľadnila skutočnosť, že namietané porušenia sa prejavili predovšetkým vo Francúzsku a že sťažovatelia mali možnosť uplatniť svoje práva na francúzskych súdoch. Nie je preto potrebné vyriešiť otázku, či v prejednávanej veci boli účinky naozaj „obmedzené“ na francúzske územie.

158 V tejto súvislosti treba tiež zamietnuť tvrdenie žalobcov založené na komunitárnej dimenzii relevantného trhu (pozri bod 94 vyššie). Keďže existuje konkurenčná

právomoc Komisie a vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže, komunitárna dimenzia trhu nie je spôsobilá zaviazať Komisiu rozhodnúť o určitom stupni závažnosti porušenia alebo existencii záujmu Spoločenstva na danej veci.

159 Treba preto zamietnuť tretiu časť prvého žalobného dôvodu.

O štvrtej časti založenej na tom, že Komisia tým, že sa v bode 167 napadnutého rozhodnutia odvolala na časť sťažnosti týkajúcej sa štátnej pomoci na účely odôvodnenia zamietnutia založeného na údajnom nedostatku záujmu Spoločenstva, porušuje zásady dobrej viery a lojálnej spolupráce medzi inštitúciami Spoločenstva (článok 10 ES)

Zhrnutie napadnutého rozhodnutia

160 V rozsahu relevantnom pre štvrtú časť prvého žalobného dôvodu a pre druhý žalobný dôvod obsahuje napadnuté rozhodnutie nasledujúce vyjadrenia.

161 Komisia sa v bodoch 162 až 168 napadnutého rozhodnutia zaoberá otázkou rozsahu požadovaného šetrenia a pravdepodobnosťou určenia existencie porušenia. V tomto rámci tvrdí, že na účely určenia zneužitia dominantného postavenia v prejednávanom prípade bola povinná overiť, či tarify fakturované La Poste za služby infraštruktúry poskytnuté formou subdodávok spoločnosti SFMI-Chronopost sa rovnali prinajmenšom prírastkovým nákladom za poskytnutie týchto služieb (teda nákladov, ktoré sa viažu výlučne na poskytnutie osobitnej služby a ktoré prestanú existovať vtedy, ak sa skončí poskytovanie tejto služby), a že toto overenie vyžadovalo posúdenie

prírastkového nákladu spoločnosti La Poste na každú zložku služby infraštruktúry, ktorú poskytla SFMI-Chronopost počas dĺžky trvania údajného porušenia. Vzhľadom na absenciu analytického účtovníctva La Poste, ktoré by pokrývalo jej činnosť v období od roku 1986 do roku 1991, by podľa Komisie bolo „mimoriadne náročné [tak] učiniť s právne dostatočnou presnosťou“ (bod 164 napadnutého rozhodnutia).

162 Ako odpoveď na tvrdenie sťažovateľov, podľa ktorého Cour des comptes française analyzoval a opravil účtovníctvo La Poste v rokoch 1991 až 2002, Komisia tvrdí, že „je však vylúčené, aby obdobná oprava, bezpochyby relevantná a dostačujúca na výkon úlohy [C]our, ktorou je dohľad nad verejnými financiami, umožnila Komisii právne dostatočným spôsobom preukázať porušenie článku 82“ (bod 165 napadnutého rozhodnutia).

163 V bode 167 napadnutého rozhodnutia Komisia uvádza:

„Komisia musí v každom prípade analyzovať existenciu alebo neexistenciu krížových dotácií zo strany La Poste jej dcérskej spoločnosti Chronopost vo veci [týkajúcej sa] štátnej pomoci (v súčasnosti vrátenej [Súdu prvého stupňa]). Za týchto okolností by analýza z hľadiska článku 82 znamenala opakovanie práce Komisie.“ Domnieva sa, že vhodnejšie by bolo posúdenie krížových dotácií v rámci pravidiel týkajúcich sa štátnej pomoci, pretože by mohla pokryť všetky oznámené postupy vrátane daňových a colných výhod, z ktorých mohla mať SFMI-Chronopost prospech.

Tvrdenia účastníkov konania

164 Žalobcovia tvrdia, že Komisia zakladá zamietnutie sťažnosti pre nedostatok záujmu Spoločenstva na skutočnosti, že aj tak musí preskúmať otázku existencie alebo

neexistencie krížových dotácií v rámci časti sťažnosti týkajúcej sa štátnej pomoci. To je jediný možný výklad bodu 167 napadnutého rozhodnutia. Ak totiž Komisia chcela tvrdiť, že túto otázku je povinná preskúmať iba vtedy, ak Súd prvého stupňa zruší rozhodnutie z roku 1997 na základe článkov 87 ES a 88 ES, bolo by tvrdenie odôvodňujúce zamietnutie sťažnosti pre nedostatok záujmu Spoločenstva nerelevantné. Žalobcovia sa domnievajú, že Komisia sa touto argumentáciou odchýlila od postoja, ktorý obhajovala na Súde prvého stupňa vo veciach, ktoré viedli k vydaniu rozsudkov zo 14. decembra 2000, UFEX a i./Komisia, už citovanom v bode 21 vyššie, a zo 7. júna 2006, UFEX a i./Komisia, už citovanom v bode 23 vyššie.

165 V dôsledku toho argumentácia Komisie uvedená v bode 167 napadnutého rozhodnutia predstavuje porušenie zásady dobrej viery a ukážku nelojálnej spolupráce so Súdom prvého stupňa, a teda porušenie článku 10 ES vykladaného judikatúrou ako článok, ktorý sa uplatňuje aj na vzťahy medzi inštitúciami.

166 Úvaha Komisie, ktorá znovu založila rozhodnutie o zamietnutí na budúcej a hypotetickej udalosti (teda zrušenie rozhodnutia týkajúceho sa časti o štátnej pomoci Súdom prvého stupňa, ktoré bolo napadnute vo veci vedúcej k vydaniu rozsudku zo 7. júna 2006, UFEX a i./Komisia, už citovaného v bode 23 vyššie) nemôže byť z právneho hľadiska opodstatnená.

167 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobcov.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

168 Na úvod treba zdôrazniť, že argumentácia žalobcov obsahuje rozpor. Na strane jednej tvrdia, že Komisia sa v bode 167 napadnutého rozhodnutia domnievala, že aj

tak musí preskúmať otázku existencie alebo neexistencie krížových dotácií v rámci časti sťažnosti týkajúcej sa štátnej pomoci a nie výlučne v prípade, ak by Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie z roku 1997 týkajúce sa tejto časti. Na strane druhej tvrdia, že Komisia založila napadnuté rozhodnutie na budúcej a hypotetickej udalosti, teda na zrušení rozhodnutia z roku 1997 Súdom prvého stupňa.

169 V každom prípade tvrdenie Komisie v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého „musí v každom prípade analyzovať existenciu alebo neexistenciu krížových dotácií zo strany La Poste jej dcérskej spoločnosti Chronopost vo veci [týkajúcej sa] štátnej pomoci (v súčasnosti vrátenej [Súdu prvého stupňa])“, nemôže znamenať, že Komisia by pokračovala v šetrení v časti veci týkajúcej sa štátnej pomoci, a to aj vtedy, ak by Súd prvého stupňa potvrdil rozhodnutie konštatujúce absenciu štátnej pomoci. Táto veta iba znamená, ako správne zdôrazňuje Komisia, že na otázku existencie krížových dotácií sa vzťahuje časť sťažnosti o štátnej pomoci, a treba sa ňou teda zaoberať v tomto rámci.

170 Komisia sa mohla rozhodnúť, že otázkou existencie krížových dotácií sa bude zaoberať iba v časti sťažnosti týkajúcej sa štátnej pomoci. Predovšetkým v napadnutom rozhodnutí určila, že porušenie sa skončilo a že neexistujú pretrvávajúce účinky, a následne skúmala viaceré prvky v rámci posúdenia záujmu Spoločenstva. Dospela k záveru, že záujem Spoločenstva na pokračovaní v preskúmaní sťažnosti neexistuje, a to aj v prípade, ak boli namietané porušenia skutočne spáchané.

171 Komisia, ktorá nebola povinná určiť, či sa porušenie stalo, alebo nestalo, sa mohla odvolať na skutočnosť, že otázka existencie krížových dotácií sa bude riešiť v rámci časti týkajúcej sa štátnej pomoci. Nebola povinná ani prerušiť prieskum časti týkajúcej sa zneužitia dominantného postavenia až do vydania konečného rozsudku týkajúceho sa časti o štátnej pomoci, ani zopakovať argumentáciu z rozhodnutia z roku 1997, ktoré sa týkalo tejto poslednej menovanej časti, v napadnutom rozhodnutí

týkajúcom sa časti o zneužití dominantného postavenia. Takéto opakovanie by totiž znamenalo duplicitu práce, pretože ak by sa napadlo rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti pre zneužitie dominantného postavenia, tie isté otázky by sa riešili v dvoch paralelných veciach.

172 Nakoniec otázka, či existovali, alebo neexistovali krížové dotácie, nie je v úvahe Komisie v napadnutom rozhodnutí rozhodujúca, pretože záujem Spoločenstva zamietla na základe iných dôvodov. Odkaz na skutočnosť, že existencia alebo neexistencia krížových dotácií bola analyzovaná v rámci časti týkajúcej sa štátnej pomoci, nemožno považovať za porušenie zásady dobrej viery alebo lojálnej spolupráce medzi inštitúciami Spoločenstva. Ako správne zdôrazňuje Komisia, tiež nejde o tvrdenie, na ktorom Komisia založila svoju úvahu.

173 Z uvedeného vyplýva, že štvrtá časť prvého žalobného dôvodu, ako aj prvý žalobný dôvod musia byť zamietnutá v celom rozsahu.

2. *O druhom žalobnom dôvode založenom na rozpore v dôvodoch týkajúcich sa dvoch podstatných prvkov napadnutého rozhodnutia*

Tvrdenia účastníkov konania

174 Žalobcovia sa domnievajú, že napadnuté rozhodnutie je založené na nedostatku odôvodnenia a rozpore dôvodov, ktoré sa dotýkajú zásadného prvku v jeho úvahe.

175 Odvolávajú sa na nedostatok odôvodnenia tvrdenia Komisie obsiahnutého v bode 165 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého je vylúčené, aby oprava účtovníctva obdobná oprave vykonanej Cour des comptes française umožnila Komisii právne dostatočným spôsobom preukázať porušenie článku 82 ES. Komisia neuviedla žiadne vysvetlenie, pokiaľ ide o údajný rozdiel medzi výpočtami, ktoré mala urobiť, a výpočtami skutočne vykonanými Cour des comptes française.

176 Okrem iného sa žalobcovia domnievajú, že v napadnutom rozhodnutí je dvojaký rozpor. Na jednej strane Komisia v bode 167 napadnutého rozhodnutia (pozri bod 163 vyššie) uznala v rozpore s tým, čo tvrdila v bode 164 tohto istého rozhodnutia (bod 161 vyššie), že môže dokonale overiť krytie nákladov La Poste. Na strane druhej Komisia v bode 167 napadnutého rozhodnutia tvrdila v rozpore s tým, čo uvádza v bode 164 toho istého rozhodnutia, že dôvodom, pre ktorý neoverila úroveň krytia nákladov La Poste z hľadiska článku 82 ES, nie je to, že tak nemohla urobiť, ale skôr skutočnosť, že by to znamenalo opakovanie práce Komisie, pretože tvrdí, že tak musí urobiť v súvislosti s časťou sťažnosti týkajúcej sa štátnej pomoci. Žalobcovia sa domnievajú, že je to rozpor rovnocenný s nedostatkom odôvodnenia.

177 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobcov.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

178 Podľa ustálenej judikatúry musí Komisia na účely posúdenia záujmu Spoločenstva na pokračovaní v šetrení veci zohľadniť okolnosti prejednávaného prípadu a predovšetkým skutkové a právne okolnosti uvedené v sťažnosti, ktorá jej bola predložená. Komisii predovšetkým prináleží zvážiť význam namietaného porušenia pre fungovanie trhu, pravdepodobnosť možnosti preukázať jeho existenciu a rozsah

potrebných vyšetrovacích opatrení s cieľom naplniť, za čo najlepších podmienok, jej poslanie dohľadu nad dodržiavaním článku 81 ES a 82 ES (rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1992, Automec/Komisia, T-24/90, Zb. s. II-2223, bod 86; Tremblay a i./Komisia, už citovaný v bode 148 vyššie, bod 62, a z 21. januára 1999, Riviera Auto Service a i./Komisia, T-185/96, T-189/96 a T-190/96, Zb. s. II-93, bod 46).

179 V rámci posúdenia záujmu Spoločenstva preto môže byť zohľadnená skutočnosť, že je ťažké právne dostatočným spôsobom preukázať existenciu porušenia na účely prijatia rozhodnutia konštatujúceho toto porušenie.

180 V prejednávanom prípade žalobcovia nespochybňujú konštatovania uvedené v bodoch 164 a 165 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorých účtovníctvo SFMI-Chronopost malo byť opravené v celom rozsahu od roku 1986 na účely stanovenia úrovne krytia nákladov a že La Poste nemala podrobné analytické účtovníctvo pokrývajúce jej činnosť počas obdobia od roku 1986 do roku 1991 (hoci žalobcovia tvrdia, že absencia analytického účtovníctva pretrvávala prinajmenšom do roku 2001).

181 Tvrdenie Komisie, podľa ktorého taká oprava, akú vykonal Cour des comptes française, nemohla Komisii umožniť právne dostatočným spôsobom preukázať porušenie článku 82 ES, je dostatočne odôvodnené, pretože Komisia sa odvoláva na rozdiel v úlohe zverenej Cour des comptes, ktorá pozostáva v dohľade nad použitím verejných financií, a v úlohe Komisie pri skúmaní existencie takého porušenia. Nie je totiž jasný dôvod, pre ktorý by mal Cour des comptes posúdiť prírastkový náklad každej služby infraštruktúry, ktorú La Poste poskytla SFMI-Chronopost na účely výkonu svojho poslania dohliadať na použitie verejných financií.

182 Žalobcovia predložili iba zhrnutie a jednu stranu správy francúzskeho Cour des comptes. Skutočnosť, že uvádzajú internetovú adresu, na ktorej je správa zverejnená, nemožno považovať za rovnocennú s predložením celej správy. Žalobcovia v každom prípade neupresnili, z ktorých iných častí tejto správy by mohlo vyplývať, že oprava účtovníctva, tak ako ju vykonal Cour des comptes, bola dostatočná na preukázanie porušenia článku 82 ES. Zo strany priloženej v spise vyplýva, že Cour des comptes prostredníctvom prostriedkov analytického účtovníctva vypočítal, že výsledky balíkovej činnosti riadenej interným operátorom boli negatívne v období od roku 1998 do roku 2002. Neuviedol však detaily vykonaného výpočtu. Za týchto okolností mohla Komisia oprávnene predpokladať, že podobné výpočty nie sú dostatočné na preukázanie porušenia článku 82 ES. Okrem iného Cour des comptes upresňuje, že výsledky balíkovej činnosti sa stali známymi iba nedávno, pretože táto činnosť sa v účtovníctve odlíšila od poštovej služby iba od roku 1998. Komisia by však mala opraviť účtovníctvo v období od roku 1986 do roku 1991, teda v období, počas ktorého La Poste nedisponovala podrobným analytickým účtovníctvom. Ak by aj na preukázanie porušenia článku 82 ES, ako tvrdia žalobcovia, postačovala podobná oprava ako tá, ktorú vykonal Cour des comptes, nebolo by prehnané tvrdiť, že pre obdobie od roku 1986 do roku 1991 by to predstavovalo „mimoriadne náročnú“ úlohu (bod 164 napadnutého rozhodnutia).

183 Komisia sa mohla rozhodnúť, že namiesto prerušenia konania vo veci až do vydania konečného rozsudku súdmi Spoločenstva týkajúceho sa časti o štátnej pomoci zamietne sťažnosť v časti týkajúcej sa zneužitia dominantného postavenia pre nedostatok záujmu Spoločenstva, a poukázať na náročnosť preukázania existencie krížových dotácií ako jedeného z iných prvkov. Okrem iného, ako zdôrazňuje Komisia, nejde tu o podstatný prvok jej argumentácie.

184 Pokiaľ ide o údajný rozpor namietaný žalobcami, stačí skonštatovať, že výrazy „mimoriadne náročné“ neznamená „nemožné“, ako správne zdôrazňuje Komisia. Medzi bodmi 164 a 167 napadnutého rozhodnutia teda nie je rozpor.

185 Druhý žalobný dôvod preto musí byť zamietnutý.

3. *O treťom žalobnom dôvode založenom na rôznych právnych pochybeniach v súvislosti so zamietnutím časti sťažnosti založenej na článkoch 86 ES, 82 ES, článku 3 písm. g) ES a článku 10 ES*

Tvrdenia účastníkov konania

186 Žalobcovia tvrdia, že v sťažnosti okrem správania La Poste podľa článku 82 ES uviedli štátne opatrenia prijaté francúzskym štátom smerujúce k podpore protiprávnych konaní. Štátne opatrenia, ako napríklad zvýhodnené colné konania a daňové výhody, predstavujú opatrenia na podporu rozšírenia dominantného postavenia La Poste z trhu základných poštových služieb smerom na trh expresnej pošty prostredníctvom výhod udelených SFMI-Chronopost.

187 Z tohto hľadiska Komisia porušila článok 6 nariadenia Komisie (ES) č. 2842/98 z 22. decembra 1998 o vypočutí strán v určitých konaniach podľa článkov [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES L 354, s. 18; Mim. vyd. 07/004, s. 204) tým, že sa v bode 46 napadnutého rozhodnutia oprela o dôvody, v súvislosti s ktorými neboli sťažovatelia vypočutí. Okrem iného porušila pravidlá týkajúce sa uplatnenia článku 86 ES v spojení s článkom 3 písm. g) ES a článkov 10 ES a 82 ES tým, že tvrdila v bode 46 napadnutého rozhodnutia, že na dotknuté opatrenia sa nevzťahuje uplatnenie článku 86 ES v spojení s článkom 82 ES, pretože podľa Komisie sa na ne vzťahuje výkon „verejnej moci“ dotknutého členského štátu. Nakoniec napadnuté rozhodnutie porušuje právne pravidlá týkajúce sa posúdenia záujmu Spoločenstva, pokiaľ ide o zamietnutie sťažnosti založenej na článkoch 86 ES, 82 ES, článku 3 písm. g) ES a článku 10 ES a subsidiárne, nie je v tomto bode odôvodnené.

188 Komisia tvrdí, že tento žalobný dôvod nie je prípustný, pričom sa odvoláva na rozsudok Súdneho dvora z 22. februára 2005, Komisia/max.mobil (C-141/02 P, Zb. s. I-1283, ďalej len „rozsudok max.mobil“).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

189 Podľa judikatúry Súdneho dvora zo znenia odseku 3 článku 86 ES a z celkového účelu ustanovení tohto článku vyplýva, že Komisia nie je povinná v zmysle uvedených ustanovení začať konať a že jednotlivci nemôžu od tohto orgánu požadovať, aby Komisia zaujala stanovisko v určitom zmysle. Rozhodnutie, ktorým Komisia odmieta vyhovieť sťažnosti, ktorá ju vyzýva konať na základe článku 86 ods. 3 ES, teda nepredstavuje napadnuteľný akt, ktorý je spôsobilý byť predmetom žaloby o neplatnosť (rozsudok max.mobil, už citovaný v bode 188 vyššie, body 69 a 70, a uznesenie Súdneho dvora z 23. februára 2006, Piau/Komisia, C-171/05 P, neuverejnený v Zbierke, bod 53).

190 Tvrdenia žalobcov spojené s údajnými procesnými rozdielmi medzi prejednávanou vecou a vecou, ktorá viedla k vydaniu rozsudku max.mobil, nie sú relevantné.

191 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého žalobcovia predložili svoju sťažnosť v celom rozsahu na základe článku 3 ods. 2 nariadenia č. 17 a podľa ktorého ju tak Komisia aj posudzovala, treba zdôrazniť, že sťažovateľ, ktorý podal sťažnosť na nerelevantnom právnom základe, nemôže mať v dôsledku tejto skutočnosti možnosť podať žalobu proti zamietnutiu Komisie pokračovať v preskúmaní sťažnosti podanej proti niektorému štátu. Nariadenie č. 17 nie je uplatniteľné na článok 86 ES (rozsudok max. mobil, už citovaný v bode 188 vyššie, bod 71). To isté platí aj pre nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže

stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205), ktoré nadobudlo účinnosť 1. mája 2004. Aj keby sa Komisia zaoberala sťažnosťou v celom rozsahu ako sťažnosťou, na ktorú sa vzťahuje článok 3 ods. 2 nariadenia č. 17, nemohlo by to zmeniť právny rámec. V každom prípade prípadné pochybenie Komisie týkajúce sa uplatniteľného právneho základu nemôže poskytnúť sťažovateľovi právo podať na súd Spoločenstva žalobu proti zamietnutiu sťažnosti, ktorá Komisiu vyzývala konať podľa článku 86 ods. 3 ES.

192 Žalobcovia tiež tvrdia, že nepodali na Komisiu sťažnosť iba na základe porušenia článku 86 ES Francúzskou republikou, ale že sťažnosť smerovala aj proti La Poste pre samostatné porušenie článku 82 ES a proti Francúzskej republike pre porušenie pravidiel týkajúcich sa uplatnenia článku 86 ES v spojení s článkom 82 ES, článkom 3 písm. g) ES a článkom 10 ES. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že sťažnosť, ktorá viedla k veci max.mobil, tiež nebola založená iba na porušení článku 86 ES, ale na porušení ustanovenia článku 82 ES v spojní s článkom 86 ods. 1 ES (rozsudok max.mobil, už citovaný v bode 188 vyššie, bod 4). Zo znenia článku 86 ods. 1 ES totiž vyplýva, že toto ustanovenie musí byť vždy vykladané v spojení s iným ustanovením Zmluvy. Pokiaľ ide o odkaz na článok 10 ES vykladaný v spojení s článkom 3 písm. g) ES, Komisia správne zdôraznila v bode 170 napadnutého rozhodnutia, že článok 86 ES predstavuje *lex specialis*. Samotná citácia týchto ustanovení, ktoré všeobecným spôsobom definujú povinnosti členských štátov, nemôže poskytnúť sťažovateľovi právo podať žalobu proti rozhodnutiam patriacim do pôsobnosti článku 86 ES.

193 Nakoniec skutočnosť, že sťažovatelia spojili sťažnosť smerujúcu proti členskému štátu so sťažnosťou smerujúcou proti podniku, im tiež nemôže poskytnúť právo napadnúť časť rozhodnutia, ktoré sa týka sťažnosti smerujúcej proti členskému štátu. Keďže Komisia nie je povinná podniknúť kroky v zmysle článku 86 ES, je zrejmé, že jednotlivci ju nemôžu zaväzovať ku konaniu tým, že spoja sťažnosť smerujúcu proti členskému štátu so sťažnosťou smerujúcou proti podniku.

194 Žalobcovia tiež tvrdia, že Komisia nikdy nespochybnila, že koná plne v rámci nariadenia č. 2842/98 a potom nariadenia č. 773/2004. Zdôrazňujú, že Komisia v napadnutom rozhodnutí vyhlásila, že nemá v úmysle pokračovať v dôkladnejšom šetrení sťažnosti z hľadiska článku 86 ES, článku 3 písm. g) ES a článku 10 ES z rovnakých dôvodov, z akých neexistuje záujem Spoločenstva na pokračovaní v dôkladnejšom šetrení na základe článku 82 ES. V tejto súvislosti stačí skonštatovať, že tieto nariadenia, takisto ako nariadenia č. 17 a č. 1/2003, nie sú uplatniteľné na článok 86 ES a nestanú sa uplatniteľnými len na základe skutočnosti, že Komisia sa prípadne domnievala, že ich musí uplatniť (pred vyhlásením rozsudku max.mobil, už citovaného v bode 188 vyššie). Okrem iného skutočnosť, že Komisia uviedla dôvody, pre ktoré nemala v úmysle vyhovieť sťažnosti, nemôže zmeniť právnu kvalifikáciu uvedenej časti rozhodnutia predstavujúceho akt, ktorý nemožno napadnúť. Takisto okolnosť, že Komisia nerozlišovala medzi jednotlivými aspektmi napadnutého rozhodnutia a oznámila sťažovateľom existenciu ich práva na podanie žaloby, nemení právnu povahu aktu.

195 Tvrdenie žalobcov, podľa ktorého procesná situácia v prejednávanej veci je porovnateľná s tou, ktorá viedla k rozsudku Súdneho dvora z 19. októbra 1995, Rendo a i./Komisia (C-19/93 P, Zb. s. I-3319), musí byť zamietnuté. V tejto súvislosti treba skonštatovať, že v tejto veci smerovala sťažnosť výlučne proti podnikom a nie proti členskému štátu a že článok 86 ES nepredstavoval základ sťažnosti. Jedine v rámci preskúmania tejto sťažnosti Komisia skúmala otázku, či článok 86 ods. 2 ES bráni uplatneniu článku 81 ods. 1 ES. Procesná situácia bola teda odlišná od situácie v tejto prejednávanej veci.

196 Z uvedeného vyplýva, že tretí žalobný dôvod musí byť zamietnutý ako neprípustný.

197 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že žaloba musí byť zamietnutá.

O trovách

198 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 87 ods. 3 prvého pododseku rokovacieho poriadku však môže Súd prvého stupňa vo výnimočných prípadoch rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania.

199 V prejednávanom prípade musí byť žaloba zamietnutá a Komisia, ako aj vedľajší účastníci konania navrhli zaviazať žalobcov na náhradu trov konania. Treba však prihliadnuť na skutočnosť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí vykladala svoje povinnosti nesprávnym spôsobom tým, že tvrdila, že nebola povinná posúdiť závažnosť a dĺžku trvania namietaných porušení (pozri bod 76 vyššie). Napriek tomu, že uvedené pochybenie nemohlo mať vplyv na výrok rozhodnutia, a teda nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia Súdom prvého stupňa (pozri bod 147 vyššie), mohlo však žalobcov motivovať k napadnutiu rozhodnutia na Súde prvého stupňa. Z tohto dôvodu sa Súd prvého stupňa domnieva, že spravodlivým posúdením okolností prípadu je rozhodnutie, že Komisia musí znášať vlastné trovy konania.

200 Podľa článku 87 ods. 5 prvého pododseku prvej vety rokovacieho poriadku, ak účastník konania vezme späť svoj návrh na začatie konania, bude zaviazaný na náhradu trov konania, ak tak navrhne druhý účastník vo svojom vyjadrení k späťvzatiu návrhu. Keďže v prejednávanej veci CRIE vzala späť svoj návrh, Komisia navrhla, aby jej trovy konania znášala CRIE. Podľa druhej vety tohto článku na návrh účastníka konania, ktorý vzal späť svoj návrh na začatie konania, však znáša trovy konania druhý účastník konania, ak sa to zdá oprávnené vzhľadom na správanie tohto účastníka v konaní. V prejednávanej veci však táto druhá veta nie je uplatniteľná, pretože CRIE nepodala v oznámení o späťvzatí návrhu na začatie konania v súvislosti s trovami konania žiaden návrh. Treba teda CRIE zaviazať na náhradu štvrtiny trov konania, ktoré vznikli Komisii.

201 Pokiaľ ide o trovy konania vynaložené vedľajšími účastníkmi konania, treba skonštatovať, že po späťvzatí návrhu na začatie konania spoločnosťou CRIE nepodali v súvislosti s trovami konania žiaden návrh. Podľa článku 87 ods. 5 tretieho pododseku rokovacieho poriadku, ak žiaden z účastníkov nenavrhol, ako má Súd prvého stupňa rozhodnúť o náhrade trov konania, každý účastník konania znáša svoje trovy. Treba teda rozhodnúť, že Chronopost a La Poste znášajú štvrtinu svojich vlastných trov konania. Súd prvého stupňa sa tiež domnieva, že žalobcov treba zaviazať na náhradu troch štvrtín trov konania, ktoré vznikli vedľajším účastníkom konania v súlade s ich návrhmi.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. CRIE SA sa vymazáva zo zoznamu účastníkov konania.

2. Žaloba sa zamieta.

3. L'Union française de l'express (UFEX), DHL Express (France) SAS a Federal express international (France) SNC znášajú okrem vlastných trov konania tri štvrtiny trov konania Chronopost SA a La Poste. Chronopost a La Poste

znášajú štvrtinu svojich vlastných trov konania. CRIE znáša okrem vlastných trov konania štvrtinu trov konania Komisie. Komisia znáša tri štvrtiny svojich vlastných trov konania.

Pirrung Forwood Pelikánová

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. septembra 2007.

Tajomník Predseda komory

E. Coulon J. Pirrung

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu II-3406

1. Účastníci konania II-3406

2. Sťažnosť z 21. decembra 1990 ..... II-3408

3. List Komisie z 10. marca 1992 ..... II-3409

4. Rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti z 30. decembra 1994 ..... II-3409

5. Vnútroštátne konania II-3410

6. Napadnuté rozhodnutie II-3411

7. Rozhodnutie o časti sťažnosti týkajúcej sa štátnej pomoci II-3411

Konanie a návrhy účastníkov konania II-3413

O prípustnosti II-3415

1. Tvrdenia účastníkov konania II-3415

2. Posúdenie Súdom prvého stupňa II-3417

Úvodné pripomienky II-3417

O prvej námietke neprípustnosti založenej na neexistencii sťažnosti spoločnosti UFEX II-3418

O druhej námietke neprípustnosti založenej na porušení základných práv La Poste II-3419

O veci samej II-3422

1. O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení právnych pravidiel týkajúcich sa posúdenia záujmu Spoločenstva na pokračovaní skúmania sťažnosti ... II-3422

O prvej časti založenej na zjavne nesprávnom výklade rozsudku Súdu prvého stupňa z 25. mája 2000 vyvodzujúceho dôsledky z rozsudku Súdneho dvora zo 4. marca 1999 vydaného na základe odvolania II-3423

Tvrdenia účastníkov konania II-3423

Posúdenie Súdom prvého stupňa II-3424

O druhej časti založenej na zjavne nesprávnom posúdení niektorých skutočností nevyhnutne vymedzujúcich definíciu záujmu Spoločenstva II-3429

Zhrnutie napadnutého rozhodnutia II-3429

Tvrdenia účastníkov konania II-3433

— Závažnosť namietaných porušení II-3433

— Dĺžka trvania namietaných porušení II-3434

— Pretrvávanie účinkov obmedzujúcich hospodársku súťaž namietaných porušení II-3435

Posúdenie Súdom prvého stupňa II-3436

— Dĺžka trvania namietaných porušení II-3436

— Pretrvávanie účinkov namietaných porušení II-3443

— Závažnosť namietaného porušenia II-3449

O tretej časti založenej na zjavne a vedome nesprávnom posúdení úlohy Komisie vo vzťahu k úlohe vnútroštátnych súdov pri preskúmaní existencie záujmu Spoločenstva II-3452

Zhrnutie napadnutého rozhodnutia II-3452

Tvrdenia účastníkov konania II-3453

Posúdenie Súdom prvého stupňa II-3453

O štvrtej časti založenej na tom, že Komisia tým, že sa v bode 167 napadnutého rozhodnutia odvolala na časť sťažnosti týkajúcej sa štátnej pomoci na účely odôvodnenia zamietnutia založeného na údajnom nedostatku záujmu Spoločenstva, porušuje zásady dobrej viery a lojálnej spolupráce medzi inštitúciami Spoločenstva (článok 10 ES) II-3456

Zhrnutie napadnutého rozhodnutia II-3456

Tvrdenia účastníkov konania II-3457

Posúdenie Súdom prvého stupňa II-3458

2. O druhom žalobnom dôvode založenom na rozpore v dôvodoch týkajúcich sa dvoch podstatných prvkov napadnutého rozhodnutia II-3460

Tvrdenia účastníkov konania II-3460

Posúdenie Súdom prvého stupňa II-3461

3. O treťom žalobnom dôvode založenom na rôznych právnych pochybeniach v súvislosti so zamietnutím časti sťažnosti založenej na článkoch 86 ES, 82 ES, článku 3 písm. g) ES a článku 10 ES II-3464

Tvrdenia účastníkov konania II-3464

Posúdenie Súdom prvého stupňa II-3465

O trovách II-3468